

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
ΨΗΦΙΔΑ ΤΗ ΨΗΦΙΔΑ

ΔΗΜΟΣΙΟ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

Π

938
ΚΟΓ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Ημερομηνία επιστροφής

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Χρονιά έκδοσης: 2015 / ΔΕΚ ✓
Τίτλος: 938 ΚΟΓ
Αριθμός: C.1
Τοπογραφικό: Τοπική Ιστορία [Τ] ΠΛ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

0140155168

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ηδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013

ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΗΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με

έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρι. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Εστι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυνάμει του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με ξανά συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Υστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ»

Εγγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚεσ η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Το 1997 συνόδευσα το Μουσικό-χορευτικό συγκρότημα του Δήμου στο Διεθνές παγκόσμιο Φεστιβάλ χορού που έγινε στην Λάρισα και την άνοιξη του 1988 συνόδευσα το Μουσικό χορευτικό συγκρότημα του Δήμου δια 20 μέρες στην Γαλλία: Το Μουσικό Χορευτικό μας συγκρότημα σε αρκετές Πρωτεύουσες των Νομών με της Γαλλίας αποκορύφωμα που δώσαμε τρεις παραστάσεις τις δυο σε θέατρα και μια στην Πλατεία ΜΠΟΜΠΙΝΤΟΥ Και από το Διεθνές Φεστιβάλ χορού και Γαλλία αποσπάσαμε συγχαρητήρια και αρκετούς επαίνους για τις επιδόσεις του Μουσικό χορευτικού συγκροτήματος το Δήμου Βερόις. Χοροδιδάσκαλο του συγκροτήματος ήταν κ Αθανάσιος Ζαμάνης

Διατελώ Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις και αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογραφήσα επί

δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου και της Μαρίας

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη

Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Όσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας, μα και του χρόνου.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση σε χαρτί ή πίνακα και τα όποια ορθογραφική λάθη. Ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν.

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον; Και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν; Η έννοια της λευτεριάς είναι ενιαία. Και μόνο ένας λαός, που αγωνίζεται να βγάλει από πάνω του, τον ξένο κατακτητή, μόνο αυτός μπορεί να κατακτήσει και την εσωτερική του λευτεριά. Αλλιώς πρόκειται να αλλάξει μόνο Αφέντη. Συνεπώς απαραίτητη είναι όταν κατακτιέται η χώρα η οργάνωση είναι η πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για τον Παλαικό αγώνα. Μόνο με μια τέτοια οργάνωση μπορεί να επιτευφτεί ο γενικός φρονηματισμός του λαού, το κτύπημα της μοιρολατρίας της αδιαφορίας, του ατομικισμού και της κάθε μορφής συνεργασίας και προδοσίας ακόμα. Και κυρίως να μην αποτελεί η λήθη μια αρρώστια των σύγχρονων κοινωνιών και επιλεκτικότητα σε αυτό που θυμόμαστε και κρατάμε σαν σημείο αναφοράς. Ίσως έτσι αυτός ο κόσμος γίνει λίγο πιο ανακουφιστικός πρώτα και καλύτερος έτσι για όλους μας...

Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση της Κασσάνδρα. Η Κασάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η «Μάγισσα», δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με

ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε έλεγε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυτό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνονα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε λένε!), να μην την πιστεύει κανείς, Γι' αυτό και εμείς που πολεμήσαμε τους Γερμανούς λέγαμε να μην έρθουν μετά απελευθερωτικά οι Αγγλοι στην Ελλάδα για να μην καταστραφεί όπως καταστράφηκε η Τροία.

Γι' αυτό αφού την κατάστρεψαν οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, την Ελληνό-Ελληνική κατοχή την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, 1941-44, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια που στη διάρκεια τους πολτοποίησαν τη συνείδηση των Ελλήνων και τον αγώνα τους να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Και αυτό γιατί ήταν σαφή, ότι θεωρώντας την Ελλάδα τσιφλίκι τους από το 21 και το κόστος που πλήρωσαν στους Ρώσους με τη στήριξη των Αμερικανών, που θα ήταν ο επόμενος νέο κατακτητής θα ενεργούσαν με βάση το παλιό Σαξωνικό σύνθημα: «κάντε τον κόσμο Αγγλία» και στην Ελλάδα: Μετά τον ερχομό τους: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», προετοιμάζοντας το έδαφος μετά την ήττα τους τον Μάρτη του 1947 να τους διαδεχθούν οι Αμερικάνοι για τη συνεχίσει τον εμφύλιο πόλεμο.

Ας σκεφτούμε αυτή τη στιγμή τη διαχρονικότητα και τη σημασία της Αριστεράς. Θα δούμε ότι στο βάθος χρόνου της Αριστερά, ότι υπάρχουν πάνω από όλα τίμιοι αγώνες με βάση την ανθρωπιστική σκέψη και την Πατρίδα, ενώ στο βάθος χρόνου της Δεξιάς δεν θα δυσκολευτεί να βρει κανείς τη διαφθορά τη συναλλαγή, τη συνεργασία και τον δοσιλογισμό.

Συνήθως οι συγγραφείς τοποθετούνται στο χαρτί όταν κατακάτσει ο κουρνιαχτός της ιστορικής στιγμής. Και η ιστορία και ο μύθος ανήκουν στον ευρύτερο του παρελθόντος χώρο και γι' αυτό δεν παύουν να αφορούν το παρόν.

Να μη ξεχνούμε ότι υπάρχει μια διαχρονικότητα, όχι μόνο σε κάθε και για κάθε ιστορικό γεγονός, αλλά και στις πολιτικές έννοιες και σημασίες των γεγονότων.

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον είχαν αυτό κατοχικήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή

αντελήφθησαν ότι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ήταν ότι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλλει δεν έχει παρά να ρίξει μια ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσιπωτή ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα;) φέροντες μεθ' ημών καλά δώρα όπως την: ελευθερίαν (μα η χώρα ήταν ελεύθερη από, τις 12/10/ 1944 ενώ αυτοί ήρθαν τον Φλεβάρη ή τον Μάρτη του 1945). Την τάξιν, (από τις 12/10/ 1944 μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη που έγινε Αγγλική ένοπλη επέμβαση που κυβερνούσε η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας και τις δυνάμεις του ΕΑΜ: τάξη απόλυτη επικρατούσε σε ολόκληρη τη χώρα. Οσο για τα τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν αλήθεια;), την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν με αυτήν που έκανε ο ίδιος ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμείν: Λέει στη δήλωσή αυτή: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται από την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον, ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 Γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Αν λοιπόν μεταφράσει τις δυο δηλώσεις του Σέρ Τσιώτσιλ θα διαπιστώσει πόσο δόλια και εσκεμένα λειτουργούσαν οι Τόριδες ανέκαθεν στην Ελλάδα, αν μεταφράσει στην ελληνική γλώσσα τα Αττικά γράμματα, άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) των Ανθρώπων (που

την μιλούν), αφού έχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απ'αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών οικοδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας που υπαγορεύσει του ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγή από την δυστυχίαν και να αρχίσει, μια νέα ζωή». Και δεν είχε, όπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες και ειδικά οι Άγγλοι, που ήταν ο βασικό εχθρός των Ελλήνων πριν από την ΑΝΑΣΤΑΣΗ της Ελλάδας κατά τη διάρκειά της και μέχρι την Ανοιξη του 1947, που έφυγαν ηττημένοι και μας μεταβίβασαν στους Αμερικάνους, δεν ήταν γιατί αν ήταν θα την είχε θα γνώριζε και αυτός. Αυτός που κατ'επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, οτι τα γράμματα όπως και ο Άνθρωπος εξάλλου, έχουν Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...) ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ Ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια, ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις του αγώνα, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια τη μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί και ειδικά η Αριστερά και μαζί της ο λαός, που έχει όλο το ιστορικό και Αντιστασιακό μακρόχρονο υπόστρωμα για να εμπνευστεί από την ιστορία του και την προσφορά του στο κοινωνικό και οικονομικό γίνναισθαι της χώρας. Τα αιτήματα του ελληνικού λαού εξακολουθούν να εστιάζονται και να συμποσούνται στο τρίπτυχο: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και κοινωνική Δικαιοσύνη, με τη Δημοκρατία να είναι ο αποφασιστικός κρίκος στην όλη σχέση των ανθρώπων.

Πάντα με την πεποίθηση ότι η Ελλάδα χρειάζεται ένα Νέο 1843 της και η Ευρώπη το Νέο 1848, με μια συνεκτική Ριζοσπαστική Αριστερά και ένα νέο εθνικό λαϊκό Μπλόκ για να προχωρήσουν ανάμεσα στις γεωπολιτικές, εθνικές και ταξικές συμπληγάδες χωρίς να κομματιαστούν.

Βέροια Κόγιας Νίκος Μάρτιος 1963

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ηδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παρμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013

ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΗΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος

μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρι. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Εστι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «ενώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυνάμει του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Οσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με ξανά συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Υστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής

Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ»
Εγγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές
εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Αδεια της Ασφάλειας που την
είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του
Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66
γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς
μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλλαβαν και με
έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και
μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον
Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί
αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18
χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-
ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην
Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε
ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό
Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον
Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για
το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο
Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚεσ η Νομαρχιακή Επιτροπή του
Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της
Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το
ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης
Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Το 1997 συνόδευσα το
Μουσικό-χορευτικό συγκρότημα του Δήμου στο Διεθνές παγκόσμιο
Φεστιβάλ χορού που έγινε στην Λάρισα και την άνοιξη του 1988
συνόδευσα το Μουσικό χορευτικό συγκρότημα του Δήμου δια 20 μέρες
στην Γαλλία: Το Μουσικό Χορευτικό μας συγκρότημα σε αρκετές
Πρωτεύουσες των Νομών με της Γαλλίας αποκορύφωμα που δώσαμε
τρεις παραστάσεις τις δυο σε θέατρα και μια στην Πλατεία
ΜΠΟΜΠΙΝΤΟΥ Και από το Διεθνές Φεστιβάλ χορού και Γαλλία
αποσπάσαμε συγχαρητήρια και αρκετούς επαίνους για τις επιδόσεις
του Μουσικό χορευτικού συγκροτήματος το Δήμου Βερός.
Χοροδιδάσκαλο του συγκροτήματος ήταν κ Αθανάσιος Ζαμάνης

Διατελώ Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές
επανορθώσεις και αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης
Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογραφήσα επί

δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου και της Μαρίας

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη

Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Όσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνειδήσή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας, μα και του χρόνου.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση σε χαρτί ή πίνακα και τα όποια ορθογραφικά λάθη. Ζητώ εκ των προτέρων συγγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν.

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρω από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον; Και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν; Η έννοια της λευτεριάς είναι ενιαία. Και μόνο ένας λαός, που αγωνίζεται να βγάλει από πάνω του, τον ξένο κατακτητή, μόνο αυτός μπορεί να κατακτήσει και την εσωτερική του λευτεριά. Αλλιώς πρόκειται να αλλάξει μόνο Αφέντη. Συνεπώς απαραίτητη είναι όταν κατακτιέται η χώρα η οργάνωση είναι η πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για τον Παλαικό αγώνα. Μόνο με μια τέτοια οργάνωση μπορεί να επιτευχτεί ο γενικός φρονηματισμός του λαού, το κτύπημα της μοιρολατρίας της αδιαφορίας, του ατομικισμού και της κάθε μορφής συνεργασίας και προδοσίας ακόμα. Και κυρίως να μην αποτελεί η λήθη μια αρρώστια των σύγχρονων κοινωνιών και επιλεκτικότητα σε αυτό που θυμόμαστε και κρατάμε σαν σημείο αναφοράς. Ίσως έτσι αυτός ο κόσμος γίνει λίγο πιο ανακουφιστικός πρώτα και καλύτερος έτσι για όλους μας...

Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση της Κασσάνδρα. Η Κασσάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η «Μάγισσα», δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με

ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε έλεγε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυτό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνονα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε λένε!), να μην την πιστεύει κανείς, Γι' αυτό και εμείς που πολεμήσαμε τους Γερμανούς λέγαμε να μην έρθουν μετά απελευθερωτικά οι Αγγλοι στην Ελλάδα για να μην καταστραφεί όπως καταστράφηκε η Τροία.

Γι' αυτό αφού την κατάστρεψαν οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, την Ελληνό-Ελληνική κατοχή την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, 1941-44, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια που στη διάρκεια τους πολτοποίησαν τη συνείδηση των Ελλήνων και τον αγώνα τους να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Και αυτό γιατί ήταν σαφή, οτι θεωρώντας την Ελλάδα τσιφλίκι τους από το 21 και το κόστος που πλήρωσαν στους Ρώσους με τη στήριξη των Αμερικανών, που θα ήταν ο επόμενος νέο κατακτητής θα ενεργούσαν με βάση το παλιό Σαξωνικό σύνθημα: «κάντε τον κόσμο Αγγλία» και στην Ελλάδα: Μετά τον ερχομό τους: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», προετοιμάζοντας το έδαφος μετά την ήττα τους τον Μάρτη του 1947 να τους διαδεχθούν οι Αμερικάνοι για τη συνεχίσει τον εμφύλιο πόλεμο.

Ας σκεφτούμε αυτή τη στιγμή τη διαχρονικότητα και τη σημασία της Αριστεράς. Θα δούμε ότι στο βάθος χρόνου της Αριστερά, ότι υπάρχουν πάνω από όλα τίμιοι αγώνες με βάση την ανθρωπιστική σκέψη και την Πατρίδα, ενώ στο βάθος χρόνου της Δεξιάς δεν θα δυσκολευτεί να βρει κανείς τη διαφθορά τη συναλλαγή, τη συνεργασία και τον δοσιλογισμό.

Συνήθως οι συγγραφείς τοποθετούνται στο χαρτί όταν κατακάτσει ο κουρνιαχτός της ιστορικής στιγμής. Και η ιστορία και ο μύθος ανήκουν στον ευρύτερο του παρελθόντος χώρο και γι' αυτό δεν παύουν να αφορούν το παρόν.

Να μη ξεχνούμε ότι υπάρχει μια διαχρονικότητα, όχι μόνο σε κάθε και για κάθε ιστορικό γεγονός, αλλά και στις πολιτικές έννοιες και σημασίες των γεγονότων.

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον είχαν αυτό κατοχικήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή

αντελήφθησαν ότι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ήταν ότι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει δεν έχει παρά να ρίξει μια ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσιπώτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα;) φέροντες μεθ' ημών καλά δώρα όπως την: ελευθερίαν (μα η χώρα ήταν ελεύθερη από, τις 12/10/ 1944 ενώ αυτοί ήρθαν τον Φλεβάρη ή τον Μάρτη του 1945). Την τάξιν, (από τις 12/10/ 1944 μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη που έγινε Αγγλική ένοπλη επέμβαση που κυβερνούσε η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας και τις δυνάμεις του ΕΑΜ: τάξη απόλυτη επικρατούσε σε ολόκληρη τη χώρα. Όσο για τα τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν αλήθεια;), την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν με αυτήν που έκανε ο ίδιος ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμείν: Λέει στη δήλωση αυτή: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται από την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 Γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Αν λοιπόν μεταφράσει τις δυο δηλώσεις του Σέρ Τσιώτσιλ θα διαπιστώσει πόσο δόλια και εσκεμένα λειτουργούσαν οι Τόριδες ανέκαθεν στην Ελλάδα, αν μεταφράσει στην ελληνική γλώσσα τα Αττικά γράμματα, άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) των Ανθρώπων (που

την μιλούν), αφού έχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απ'αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών οικοδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας που υπαγορεύσει του ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγή από την δυστυχίαν και να αρχίσει ,μια νέα ζωή». Και δεν είχε, όπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες και ειδικά οι Αγγλοι, που ήταν ο βασικό εχθρός των Ελλήνων πριν από την ΑΝΑΣΤΑΣΗ της Ελλάδας κατά τη διάρκειά της και μέχρι την Ανοιξη του 1947, που έφυγαν ηττημένοι και μας μεταβίβασαν στους Αμερικάνους, δεν ήταν γιατί αν ήταν θα την είχε θα γνώριζε και αυτός. Αυτός που κατ'επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, ότι τα γράμματα όπως και ο Ανθρωπος εξάλλου, έχουν Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...) ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ Ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια, ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις του αγώνα, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια τη μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί και ειδικά η Αριστερά και μαζί της ο λαός, που έχει όλο το ιστορικό και Αντιστασιακό μακρόχρονο υπόστρωμα για να εμπνευστεί από την ιστορία του και την προσφορά του στο κοινωνικό και οικονομικό γίγναισθαι της χώρας. Τα αιτήματα του ελληνικού λαού εξακολουθούν να εστιάζονται και να συμποσούνται στο τρίπτυχο: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και κοινωνική Δικαιοσύνη, με τη Δημοκρατία να είναι ο αποφασιστικός κρίκος στην όλη σχέση των ανθρώπων.

Πάντα με την πεποίθηση ότι η Ελλάδα χρειάζεται ένα Νέο 1843 της και η Ευρώπη το Νέο 1848, με μια συνεκτική Ριζοσπαστική Αριστερά και ένα νέο εθνικό λαϊκό Μπλόκ για να προχωρήσουν ανάμεσα στις γεωπολιτικές, εθνικές και ταξικές συμπληγάδες χωρίς να κομματιαστούν.

ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΨΗΦΙΔΑ ΤΗ ΨΗΦΙΔΑ. ΘΑ ΦΩΤΙΣΤΟΥΝ ΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ

Αν θυμάμαι καλά, πριν από δεκαπέντε σχεδόν χρόνια ειχα γράψει στην τοπική εφημερίδα «Αλλαγή» μια σειρά από κείμενα με τα όποια αιτιολογούσα και εξηγούσα παράλληλα, τους λόγους για τους οποίους πρέπει να χωρίσει η Εκκλησία απ το κράτος. Οπως ηταν φυσικό υπήρξαν αρκετές αντιδράσεις. Μερικοί μάλιστα από τηλεφώνου μου είπαν τι «κομμονιστικά» πράγματα είναι αυτά που γράφεις κλπ. Ανάμεσά τους και ο τότε Μητροπολίτης Παύλος, οποίος χωρίς να χαρακτηρίσει το περιεχόμενο του κειμένου σε συζήτηση που ειχαμε στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του Δημού Βεροίας μου είπε οτι :« τα γραπτά σου είναι εκτός εποχής».

Εκτοτε η δημοσιογραφία ηταν και παραμένει άκρως αποκαλυπτική. Εφερε και φέρνει στο Φώς σοβαρά αδικήματα που διαπράτονται στους κόλπους της ανώτατης Ιεραρχίας της Εκκλησίας και της Δικαιοσύνης. Εφερε και εξακολουθεί να φέρνει στην επιφάνεια αρκετές αποκαλύψεις και σημαντικές εστίες διαφθοράς «κυκλώματα» που δρούσαν επι χρόνια μεθοδευμένα και συστηματικά. Εφερε στη δημοσιότητα την «αλαζονεία της εξουσίας» γενικά και της Εκκλησίας ειδικά. Πράγματα που θα είχαν αποφευχθεί αν ειχε γίνει ο χωρισμός της Εκκλησία απ το κράτος.

Ενθυμούμενος τον Δεσπότη Ιωαννίνων, που μαζί με τους μεταξικούς στρατηγούς αποφάσισαν την εκ των έσω κατάρρευση του αλβανικού μετώπου και σε συνέχεια τον διορισμένο απ τον Τσιώρτσιλ Αρχιεπίσκοπο-αντιβασιλέα- Δαμασκινό, που τα πήρε όλα :κράτος, στρατό, σώματα ασφαλείας, δυνάμεις τις οποίες αντι να τις χρησιμοποιήσει για το «ειρήνη ημήν» τις χρησιμοποίησε για να απαλλάξει τους Δοσιλόγους-συνεργάτες και το υπερτροφικό παρακράτος απ τη λογοδοσία για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν εις βάρος της Ελλάδας και να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο.

Τον βίο και την πολιτεία πολλών αλλων Αρχιεπισκόπων, του Ιερώνυμου, που με ενα ιδιόμορφο τρόπο επανέφερε στη ζωή των Ελλήνων τον «Γ! Ελληνικό πολιτισμό» του Μεταξά μετονομαζόνο στο «Ελλάς Ελληνων Χριστιανών», τις κάθε φορά εκκρίξεις του πρώην αντάρτη Σεραφίμ την Ιερά Συνοδό ή μέρος αυτής κοράκια μέχρι την ημέρα που έγινε η εκλογή του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Μια εκλογή που ενώ στην αρχή έδειχνε οτι θα εξομαλυνθούν κάποια

πράγματα στο χώρο της Εκκλησίας, πυροδότησε μια νέα συνεισφορά στον προβληματισμό των σκεπτόμενων Ελλήνων για το πού τα πάει η Εκκλησία.

Ο Αρχιεπίσκοπος όμως απ τη επόμενη της εκλογής του, παρά κάποιες ελπίδες που υπήρχαν με την εκλογή του, τις οποίες ελπίδες συμεριζόμουν, πως θα ανανέωνε τον Εκκλησιαστικό λόγο και με πράξεις που θα έφερναν την Εκκλησία πιο κοντά στο λαο, στο όνομα του εθνικού «κινδύνου» όχι μόνο διέλυσε γρήγορα αυτές τις αυταπάτες και έδειξε με την ασυγκράτητη πολιτικολογία του και με τις σκοταδιστικές παρεμβάσεις του, αποφάσισε να παίξει διπλό ρόλο. Αντί λοιπόν, να ανοίξει διάβλους επικοινωνίας με το λαό έκλεισε ερμητικά και τις όποιες διαβάσεις υπήρχαν με ό,τι ανανεωτικό και σύγχρονο είχε ήδη αποδεχθεί η ελληνική κοινωνία και οδήγησε την Ιεραρχία στις χειρότερες στιγμές της.

Διαμόρφωσε ενα οχυρό Νέο συντήρησης περιφρουρώντας σε απaráδεκτο βαθμό τα κεκτημένα του, οργίασε με την εκμετάλλευση της πίστης, της αθωότητας και της άγνοιας των ανθρώπων και ανακηρύσσοντας τον εαυτό του απευθείας αντιπρόσωπο του Θεού. Και στο όνομα του, τους έσερνε κατά το δοκούν σαν αληθινό ποίμνιο, σε βαθμό που αναρωτιέται κανείς; Πως είναι δυνατόν να περνάμε ολόκληρη τη ζωή με μάτια μισόκλειστα, αυτιά βουλωμένα και σκέψεις ναρκωμένες απ το λιβάνι; Σε κάθε περίπτωση ο Αρχιεπίσκοπος σηκώνει το δάκτυλο και δείχνει τον ένοχο. Πάντα έχει έτοιμο ενα ανάθεμα, που ανάλογα με τη στιγμή, τη διάθεση, τη γνώση και τις πεποιθήσεις το ρίχνει όπου δει. Ετσι και αλλιώς, υπάρχουν πολλοί στόχοι... Και φυσικά όχι χωρίς λόγο. ..Σίγουρα είναι όλα αυτά και πολλά άλλα που συνθέτουν αυτόν τον φαύλο κύκλο στον οποίο κινούμαστε, αναπαραγόμαστε, βουλευόμαστε και οπως πάντα σιωπούμε...

Για να το πετύχει αυτό εγκαθίδρυσε στη διοίκηση της Εκκλησίας ενα σύστημα απολύτως συγκεντρωτικό, αυταρχικό, προσωποκεντρικό, αδιαφανές με σαφέστατα κοσμικά και πολιτικά δεδομένα οπως οι συνάξεις, οι ταυτότητες, οι δηλώσεις επαναβεβαίωσης της Χριστιανοσύνης κλπ. Και σε συνέχεια διεκδίκησε ρόλο και λόγο, καθώς και εξουσία. Και όχι απλώς εξουσία, αλλά εξουσία πολύ πέρα των όσων θεσμικά εδικαιούτω. Αν σε αυτό προστεθεί οτι πολλοί ισχυροί μηχανισμοί και θεσμοί οπως: η Δικαιοσύνη, τα όργανα τάξης μα και αρκετοί πολυτεχνίτες, όχι μόνο του επέτρεψαν να λέει και να κάνει πράξη τις όποιες βλέψεις του, αλλά και οτι καθημερινά ολοένα και περισσότεροι θεσμικοί εκπρόσωποι, του εξέφραζαν καθημερινά τον θαυμασμό τους για τα λεγόμενα του!

Ο Αρχιεπίσκοπος αναδείχθηκε σε αρχιερέα της εθνοφροσύνης, ιδεολογικό αρχηγό της συντηρητικής παράταξης σε μια στιγμή κρίσης της ιδεολογίας της. Και με τα γεμάτα εμπάθεια κηρύγματά του κατά του Διαφωτισμού και του πολίτιμου κόσμου της κουλτούρας γενικά,

διαστρεβλώνει πλήρως και την ιστορία, καθώς και το νόημα των σύγχρονων αγώνων για την υπεράσπιση των μεγάλων ιδανικών της Δημοκρατίας, της Ελευθερίας, της Ισοτητας και των Ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Χαρακτηριστικό και πρωτότυπο φαινόμενο στις Εκκλησίες όπου πηγαίνει, συνοδευόμενος πάντα όχι τυχαία απ τα ΜΜΕ, όπου ακούγονταν πολλαπλά και παρατεταμένα χειροκροτήματα ή και το «ολοι μαζί» θυμίζοντας στημένες κομματικές συγκεντρώσεις της Δεξιάς.

Διακωμωδεί τα αντιευρωπαϊκά του κηρύγματα. Κηρύγματα που δεν τον εμποδίζουν παρά τις λοιδορίες κατά των «ευρωλιγούρηδων» να επιδιώκει με όλα τα μέσα να επωφεληθεί απ τα προγράμματα της Ε.Ε. Και ενώ ομνύει κατά της Δύσης που συνομοτεί κατά της Ελλάδας, προσβλέπει και στην απορρόφηση της σατανικής Ευρώπης απ την Ορθοδοξία με το καταγέλαστο σύνθημα του δονούσε τις «λαοσυνάξεις»: Ελλάς-Ευρώπη-Ορθοδοξία. Σύνθημα που η πεμπτουσία του συμπυκνώνεται στην ΕΚΚΛΗΣΗ «όπισθεν ολοταχώς». Ξεχνώντας ότι η Ευρωπαϊκή σημαία σαν σύμβολό της έχει τους δώδεκα Αποστόλους;

Ο προκαθήμενος της Ελλαδικής Εκκλησίας, ενώ κάνει σαφή την άβυσσο που τον χωρίζει απ τους σημερινούς βηματισμούς του έθνους, είναι ένας απ τους ανθρώπους που έχει συλλάβει καλύτερα από πολλούς άλλους δημαγωγούς το επίπεδο γνώσης μεγάλων στρωμάτων. Ετσι, παίζοντας με τη βαθιά θρησκευτική πίστη τους και ταυτίζοντας την Εκκλησία δηλαδή τον εαυτό του με την πίστη, άφησε ανοιχτό το δρόμο σε απόψεις του τύπου ευλογία σε κάθε μπαρπέρικο, μπαμπικιού, καρπυρατέρ, θαύματα και Αγιοποιήσεις, φαινόμενα Χομεινισμού, για τα οποία ντρέπεται κάθε ορθόφρων θρησκευόμενος.

Ολοι λίγο πολύ γνωρίζουμε τους δεσμούς του Αρχιεπισκόπου με την «Χρυσοπήγη», αυτό παρά θρησκευτικό καρκίνωμα, το Γκεπελικό όργανο «στόχο» στο οποίο, ενώ αρθογραφούσε στη διάρκεια των χούντας, δεν είχε το χρόνο λέει να συνειδητοποιήσει τους «Ελλας Ελλήνων Χριστιανών» και τα έργα τους που τόσο τα νοσταλγεί ο Αρχιεπίσκοπος τώρα, αφού όπως μας διαβεβαιώνει ότι τότε δεν είχε (διάβαζε λέει) το χρόνο να συλλάβει ως προς τα αίτια που οδηγήθηκε η χώρα στην 7χρονη δικτατορία και τις τραγικές για τη χώρα συνέπειες.

Υστερα απ όλα αυτά ήταν επόμενο ο Αρχιεπίσκοπος, να δημιουργήσει την εντύπωση στον εαυτό του ότι όλα τα δικαιούνται, ότι όλα του επιτρέπονται, ότι μπορεί να μην δίνει λογαριασμό πουθενά και σε κανέναν. Και γι αυτό διεκδικεί ολο και περισσότερα: Ηθελε τα πάντα, ζήτησε τα πάντα, απαίτησε τα πάντα, διεκδίκησε τα πάντα μιμούμενος τον Αρχιεπίσκοπό Δαμασκηνό που ο Τσώρτσιλ είχε διορίσει αντιβασιλέα και τα είχε πάρει όλα σε:: αέρα, γή και θάλασσα.

Το «σύστημα του Χριστόδουλου» δεν μπορούσε παρά να στηριχθεί σε ύποπτους ανθρώπους, δεν μπορούσε παρά να χρησιμοποιεί και

ύποπτες μεθόδους. Τους ανθρώπους αυτούς και τις μεθόδους τους είχε ανάγκη προκειμένου να του εξασφαλίζουν σχέσεις «ευμενούς διαπλοκής» με τη Δικαιοσύνη και τους όποιους άλλους θεσμικούς συνεργάτες του. Ένα σύστημα εξωθεσμικό με επιθετικά «θεσμικές» λειτουργίες. Με ηγέτες και στελέχη που δεν λογοδοτούν στο λαό, αλλά «πολιτεύονται» για λογαριασμό του. Ένα σύστημα το οποίο «υπεξαιρεί» κοσμικές εξουσίες, που διεκδικεί ρόλο, λόγο και επιρροή εκεί ακριβώς που δεν του πέφτει λόγος και ρόλος. Ένα σύστημα που «διαπλέκεται» με πολιτικούς, με δικαστικούς και με πάσης φύσεως αρχές. Το «σύστημα» αυτό έχει σήμερα όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά του «παρακράτους», με την καθαρότερη δυνατή εννοιολογική διατύπωση του όρου...

Το μέγεθος και το βάρος των αποκαλύψεων είναι τεράστιο. Οι αναθυμιάσεις αυτές που εκπέμπονται από αυτούς του χώρου δεν πρέπει αλλο να επεκταθούν. Και δεν πρέπει γιατί βλάπτουν εκτός απ την Εκκλησία και τη χώρα. Οι εξελίξεις στο Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων έδειξαν πως το πρόβλημα έχει σαφώς ξεφύγει πλέον απ τα όρια της ηθικής και επιβεβαιώνει πως από καιρό τώρα έχει ήδη δρομολογηθεί και γίνει ξεκάθαρα πολιτικός ο λόγος και ο ρόλος της Εκκλησίας. Αλλωστε αυτός ήταν ο βασικός στόχος.

Υστερα απ αυτήν την παρέκκλιση της Ιεραρχίας, άμεσα πρέπει να μπει το θέμα των σχέσεων της Εκκλησίας και της Θρησκείας με την κοινωνία. Και αυτό γιατί η διάκριση της Εκκλησία απ την πολιτεία είναι καθ όλα συμβατή ως προς την θεολογική παράδοση και ως προς την εγχώρια Νομική παράδοση και κυρίως και ως προς τον νομικό πολιτισμό της Νεοτερικότητας. Αλλωστε τα 9/10 των Ορθοδόξων αυτοκέφαλων Εκκλησιών ζούν σε καθεστώς χωρισμού απ το κράτος.

Και πρέπει γιατί όπως όλα τα άλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, έτσι και η Θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφού είναι και αυτή ένα φαινόμενο κοινωνικό, δεν είναι δυνατόν να έχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά την λειτουργία της σε σχέση με τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα.

Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκό-κληρικό θεσμό. Ο τρόπος όμως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρόνου και για λόγους που δεν είναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου, και αυτό γιατί ενώ τα πιστεύω του Χριστιανισμού είναι κοινωνικό-λαϊκά, δυστυχώς ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός με όλες τις συνέπειες που αυτός ο τρόπος λειτουργίας συνεπάγεται.

Όταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικά ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-λαϊκή του πλέον μορφή λειτουργίας ο κλήρος, έχει μετατραπεί σε μία κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζει τους ποιμενάρχες και τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος όπως είναι γνωστό τα βρίσκει πάντα με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το

σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δίστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος έχει αποβάλλει και την τελευταία ακίδα πίστης, κάτι που ζητά επίμονα και επιτακτικά απ τους πιστούς.

Λειτουργώντας κληρικό-λαϊκά ο κλήρος, έγινε αρνητής όχι μόνο του πνεύματός, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντησε συντηρητικός. Τόσο συντηρητικός και αντιδραστικός που εξακολουθεί να θεωρεί και σήμερα ακόμα ότι «ισχύει το προπατορικό αμάρτημα» και ως εκ τούτου ο άνθρωπος γεννιέται αμαρτωλός και είναι αυτός ο Κλήρος, που θα τον απαλλάξει απ τις «αμαρτίες». Θεωρεί τη γυναίκα υπεύθυνη για την έκπτωση του Αδάμ, που καταδικάζει μετά βδελυγμίας την κλωνοποίηση, και τον βασικό Νόμο της «Εξέλιξης» ενώ κηρύττει σε όλους τους τόνους ότι ή γυναίκα οφείλει την ύπαρξή στα δυό πλευρά που ο Θεός πήρε απ τον Αδάμ, θεωρία και δεδομένο που της επιτρέπει σαν αντάλλαγμα να θεσμοθετεί μεγαλοφώνως την υποταγή της γυναίκας στον άνδρα με τη ρήση «η δέ γυνή να φοβείται τον άντρα» και πολλά αλλα παρόμοια προκειμένου να υποτάξει τη γυναίκα διατηρεί και στον 21^ο αιώνα ακόμα τον Γυναικονίτη για να την καταστήσει δούλη του αντρό κεντρικού συστήματος παραγωγής και ζωής, την χαρακτηρίζει Μάγισσα και δεύτερης κατηγορίας ανθρώπινο Ον και πολλά αλλα χαριτωμένα.

Ο κλήρος με την κληρό-Λαϊκή εκλογή και λειτουργία δεν είναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπεται, μα ούτε καταγγέλει και δεν καταπολεμά πολλές απ τις «αξίες» και τρόπους που κατοχυρώνουν άνομα και ατομικά συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρουνιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Έγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η ελλαδική Εκκλησία βίωνε και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλα επιζητεί σαν εταίρος του καθεστώτος πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές και πολιτικές ακόμα φιλοδοξίες. Υποκρίνεται οικουνικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλα προπαγανδίζει αφελώς ελληνοκεντρικές απόψεις περί «περιούσιου λαού», ενώ συγχρόνως την αμύθητη παρουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελαχίστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που είναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση!

Επειδή συμμετείχα στην Αντίσταση και έχω μια ηλικία, θυμάμαι ότι οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά από τα όποια δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις, που απεργάζεται να διαμορφώσει η Εκκλησία ένα αλλο ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροΐδη και του Εμπειρικού, που όταν μιλάει για τον περήφανο Αίγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους «προσκηνημένους» του κάμπου και που ψηλά στ απόκρημνα βράχια οι όρχεις του

πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της πίο απόλυτης ορθοδοξίας». Σ αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερνε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική του μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα της έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή δημώδη χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιριάζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας παράδοσης και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση.

Το ισχύον σύστημα σχέσεων Εκκλησίας και κράτους δεν μπορεί πλέον να συντηρηθεί. Και ο μεν Αρχιεπίσκοπος εξακολουθεί να δημαγωγεί ασύστολα και να δείχνει καθημερινά πόσο επικίνδυνος είναι για τους δημοκρατικούς θεσμούς. Η Πολιτεία όμως τί κάνει; Το ερώτημα περιμένει απάντηση. Μια απάντηση που δεν εξαντλείται στο θέμα: Χωρισμός της Εκκλησίας απ το κράτος και του Υπουργείο Παιδείας απ το Θρησκευμάτων. Ο χωρισμός Εκκλησίας και κράτους είναι αναγκαίος. Ηρθε η στιγμή να μη μείνουν για άλλη μια φορά στο απυρόβλητο οι σκοταδαστικές θεωρίες του Αρχιεπισκόπου. Με με Συνταγματικές και τις αντίστοιχες νομοθετικές ρυθμίσεις που μπορούν άμεσα να τεθούν σε κίνηση για την υπαγωγή της Εκκλησίας σε ελέγχους για τους οποίους το κράτος έχει δικαιώματα και υποχρεώσεις, με τελική ρύθμιση του χωρισμού στη νέα Συνταγματική αναθεώρηση. Ωρίμασε η ανάγκη για τη δημιουργία ενός μεγάλου κινήματος υπεράσπισης του Νεοελληνικού Διαφωτισμού δηλ της σύγχρονης Ελληνικής Πολιτείας.

Βέβαια μέχρι σήμερα η στάση του Αρχιεπισκόπου και των σύν αυτώ χαρακτηρίζεται από μια οξύτητα που ξεπερνά κάθε όριο. Ο χωρισμός που τόσο πολύ φοβάται το Ιερατείο, θα επαναφέρει τα αιρετά λαϊκά όργανα στη διοίκηση και την εκλογή των ποιμένων της μέσω του μητροπολιτικού συστήματος διοικήσεως της Εκκλησίας. Και το βασικότερο θα επανέφερε τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα, ώστε να πάψει να είναι αίρεση.

Βέροια Κόγιας Νίκος.

Η ΕΛΙΤ ΓΕΝΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑ ΚΛΑΔΟΥΣ ΕΙΔΙΚΑ

Η Ελίτ γενικά και η πολιτική ειδικά είναι η πίο περιγεγραμμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό, ήθη, και στάση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε όλα τα συστήματα και τα καθεστώτα. Σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Οι Ελίτ στην πολιτική, όπως παντού, έτσι και στη χώρα μας αποτελούνται-αποτελείται από ανθρώπους με προσόντα, δραστήριους, ικανούς, φιλόδοξους και θετικούς και προπαντός «θετικούς». Η ουτοπία, η αμφιβολία, η αμφισβήτηση, ο άστοχος στοχασμός και η ονειροπώληση, τα κινήματα συνείδησης, ψυχής και η φαντασίας δεν είναι το φόρτε σε αυτούς τους χώρους, ούτε, βέβαια, η υπερβολική εξέταση της συνείδησης στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια. Αυτά είναι πράγματα για τους μή «οργανικούς διανοούμενους».

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των Ελίτ, διαψεύδει και χρεοκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκαταλισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου» ή του περιβόητου «νοήματος της ιστορίας», εμπναιζει και λαιδορεί τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας.

Θυμάται κανείς κάποιον απ τους μη οργανικούς διανοομένους: Ποιητή, στοχαστή, εφευρέτη, θεωρητικό κάποιας επιστήμης, μεγάλο ερωτευμένο με τα γράμματα τέλος πάντων κεφαλή της πολιτείας ή εστω Δημαρχίας, κόμματος, σωματείου ή εξωραϊστικού συλλόγου;

ΠΟΣΟ ΤΑΞΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΑΝΘΡΩΠΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕ Η ΜΕΤΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Κάτι παρόμοιο και με την Δικαιοσύνη Και η δικαιοσύνη ! Αλήθεια τί έκανε η δικαιοσύνη για να απαλύνει εστω αυτήν τη Φρίκη ; Εξασφάλισε τις εγγυήσεις κατά την απονομής της; Την απόνεμε σωστά και δίκαια; Έχει αναπαυμένη τη συνείδησή της οτι την απόνεμε Ανθρώπινα και οχι ταξικά ; Και κυρίως αν έψαξε να βρεί σε αυτά τα απάνθρωπα «έκτακτα μέτρα» κάποια εστω ρωγή, που θα απάλυνε τη σκληρότητα και το μέγεθος της ποινής; Η ζωή απέδειξε, οτι στα πριν απ τα έκτακτα μέτρα δικαστήρια και ειδικά μετά στα στρατοδικεία, δεν παρείχαν ούτε οι στοιχειώδεις εγγυήσεις. Ήταν παρωδία δικών. Ήταν δίκες καταδίκης και οχι απονομής δικαιοσύνης. Η συντριπτική πλειοψηφία, αν οχι το σύνολο των δικών προκαλούνταν χωρίς καν με στοιχειοθετημένο αδίκημα, αλλά απο πράξεις αντεκδίκησης, προσωπικά μίση και προσωπικές πολύπλευρες επιδιώξεις... Συνήθως το ακροατήριο δεν υπήρχε εκτός απ τους αστυνομικούς, τις χήρες και τους δικηγόρους. Μάρτυρες κατηγορίας κατά κύριο λόγο Αστυνομικοί, οταν έρχονταν και αυτοί, οι χήρες και κάποιος που δεν ειχε συμπληρώση τα «ένσημα»... Οι μαρτυρίες συγκλονιστικές: «Μού είπαν, άκουσα, θυμάμαι... τότε πού.. ή δίχνοντας με το δάκτυλο «αυτός» τον σκότωσε. Αυτός έκανε το ενα, εκείνος έκανε το άλλο. Αυτός τα έκανε όλα. Τα έκανε γιατί είναι κομμουνιστής»!!! Και Η Εδρα; Η Εδρα σιωπούσε ή ήταν απλώς παρατηρητής!

Η εποχή αυτή ήταν η εποχή, που ο χωροφύλακας επικρατεί του βασιλικού επιτρόπου και ο καταδότης του χωροφύλακα. Θεωρείται «ντροπή» και συνοδηπωρία για ενα δικηγόρο να αναλάβει την υπεράσπιση ενος Αντιστασιακού ή κομμουνιστή. Η εποχή που λαιδορούσαν και προπηλάκιζαν οσους διανοήθηκαν να το τολμήσουν. Το ίδιο και οσους τόλμησαν να καταθέσουν σαν μάρτυρες υπεράσπισης διασύρονταν με προφανή σκοπό: πρώτο να αποθαρρύνουν εκείνους που σκέπτονται να καταθέσουν στο μέλλον και δεύτερο, να καλλιεργηθεί στην κοινή γνώμη η αντίληψη, οτι η κατάθεση σε δίκες αντιστασιακών, οταν δεν είναι επιβαρυντική για τον ίδιο, είναι οπωσδήποτε πολιτικά και ηθικά απαράδεκτη.

Εκαναν πως δεν καταλάβαιναν οτι η απόδοση δικαιοσύνης δεν είναι διαδικασία εκδίκησης-εξόντωσης, αλλά αποκατάσταση της διατεταγμένης κοινωνικής ισορροπίας. Και οτι τα δικαστήρια-στρατοδικεία απ το σύνολο της ακροαματικής διαδικασίας, πρέπει να επιδιώκει να σχηματίσει σφαιρική γνώμη για τον κατηγορούμενο. Την εποχή εκείνη τα δικαιώματα και οι δικονομικές εγγυήσεις ολα αυτά ήταν όχι απλώς περιττά αλλά και κατακριτέα για όποιον τα επικαλούνταν και επιλήψιμα για όσους τολμούσαν.

Και οταν ύστερα από πολλούς άδικες καταδίκες διαπιστώσαμε, οτι όλα αυτά γίνονταν με την καθοδήγηση της ασφάλειας, ο προσδιορισμό του «εγκληματία» γίνονταν κατά την εκφώνηση των ονομάτων απ την έδρα και το σημείωμα, που ειχε στο χέρι η «χειρά» και η χαροκαμένη «Μάνα», προκειμένου να αποδείξουμε οτι υπάρχει οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης και όχι αναζήτηση του ενόχου, κάναμε το εξής : την ώρα που η έδρα εκφωνούσε αργά-αργά τα ονόματα για να δοθεί χρόνος στην «παθούσσα» να αποτυπώσει την φυσιογνωμία του φονιά, πχ «Κόγια Νικολάος του Γεωργίου», δεν σηκωνόταν όρθιος να πεί παρών ο Κόγιας, αλλά κάποιος άλλος κατηγορούμενος στη θέση του Κόγια, που δεν ειχε καμιά σχέση με την υπόθεση για την οποία κατηγορούνταν ο Κόγιας, αλλά και τον τόπο διαμονής του

Οταν άρχιζε η «δίκη» και ο Πρόεδρος καλούσε τον πραγματικό Κόγια Νικόλαο, να πάρει τη θέση στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Τότε η εντεταλμένη «παθούσσα» απ τον Κόγια, με «»τραγικό και δύστυχο ύφος, με πόνο ψυχής, δάκρια στα μάτια σκουπίζοντας τα με το «συνήθι μαύρο» μαντίλι και αναφιλητα άρχιζε να καταθέτει και να λέει και να λέει για τον Κόγια πράγματα που δεν ειχα κανιά, μα απολύτως καμιά σχέση με αυτά που περιείχε το κατηγορητήριο που «βάρυναν» τον Κόγια, αλλά αυτόν που κατά την εκφώνηση των ονομάτων σηκώθηκε όρθιος στη εκφώνηση του ονόματος Κόγια.

Και τότε ο Πρόεδρος αμήχανος εκ των πραγμάτων πλέον, της θύμιζε «μα κυρία μου, αυτά που είπες στο «ανακριτή» για τον Κόγια, δεν εχουν καμιά σχέση με αυτά που λές τώρα». Και η «παθούσα» διαμαρτυρόμενη απαντά, με το « κ Πρόεδρε αυτά που είπα τότε, αυτά λέω και τώρα» ή σε κάποια αλλη περίπτωση απευθυνόμενη στο Πρόεδρο. Μα «κ Πρόεδρε τον συχωριανό μου δεν γνωρίζω»; Και οταν ο κατηγορούμενος της ειπε, μα «κυρία μου εγώ κατάγομαι από το...» τότε έγινε το σώσε με το παρατεταμένο «κάτσε κάτω κατηγορούμενε...» Αντί η έδρα, να την καθίσει στο σκαμνί σαν ψευδομάρτυρα και για ψευδορκία, με ενα κομψό «άλλοτε να προσέχεται κυρία μου...» της έδειχνε την πόρτα!

Οι Δικηγόροι διαμαρτυρόταν. Εδιναν πραγματική μάχη για να μπορεί ο κατηγορούμενος να πεί δυό λέξεις. Η απάντηση στην προσπάθεια του κατηγορουμένου να πεί αυτές τις δυό λέξεις της έδρας ήταν :

«κάτσε κάτω κατηγορούμενε. Δεν σου επιτρέπω να κάνεις εδώ κομμουνιστική προπαγάνδα» κλπ !

Οι δίκες γίνονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη-μάρτυρα ή τον χωροφύλακα, και το ακόμα πιο τραγικό ενώ παιζόταν ζωές κατασρεάφονταν οικογένειες-έκλειναν σπίτια και έμειναν ορφανά, δεν έπαιρναν καν υπόψη τους μάρτυρες υπεράσπισης. Εκεί που «διέπρεψε» και είναι άξιος ο μισθός της δικαιοσύνης, είναι στις ελάχιστες «ιστορικές» δίκες των δωσίλογων, τις ελάχιστες μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού. Σε αυτές τις δίκες η έδρα, όχι μόνο τους έδινε χρόνο να προβάλουν το «εθνικό-πατριωτικό τους εργό» και εκτιμώντας το, τους έδωσε άμεμτους και ανεπίλεπτους, λευκές περισσότερες στην κοινωνία, παραβλέποντας τα όσο δεινά της προκάλεσαν. Βέβαια την κύρια ευθύνη την είχε η εκάστοτε μεταπολεμική κυβέρνηση. Το πρόβλημα όμως είναι πως, αυτή η ίδια η ιεραρχία της δικαιοσύνης χρησιμοποίησε και κυρίως πώς, εφάρμοσε αυτήν την ευθύνη που της ανατέθηκε, τόσο στις δίκες των αγωνιστώ άλλο τόσο και των δωσίλογων.

Και το μέγα ερώτημα που θέτει ο καθένας είναι : Γιατί στις δίκες των δωσίλογων απαιτούσε η δράση τους για να είναι αξιόπεμπτη! Επρεπε να είναι αποδεδειγμένα όχι μόνο «εκούσια», αλλά και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαριές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα: Ακόμα και χωρίς καν ενδείξεις; Γιατί η δικαιοσύνη δέχθηκε να μετατρέψει αυτό το καταφύγιο των φτωχών και αδυνάτων όχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη» αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μετά Δεκεμβριανή δικαιοσύνη, είναι σα να ζητάς το λόγο απ το χιόνι γιατί είναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Όπως είναι γνωστό ο θεσμός της δικαιοσύνης είναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Είναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η νομοθετική εξουσία Νομοθετεί σωστά, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους εκάστοτε νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Είναι με δυό λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυό άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης είναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Είναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό έχει να ικανοποιεί τα προσβαλόμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την «Ενομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων». Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους.

Μια και ο λόγος για το Σύνταγμα. Και στη φύση και στη συγκρότημένη πολιτεία, και στην πιο ευνοούμενη ακόμα: ο δυνατός με τη δύναμη παίρνει «οσα του επιτρέπει η δύναμη και όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος». Αν οι απλοί άνθρωποι συμπαραστάθηκαν στους κατά καιρούς αγωνιστές, να ξεφύγει η κοινωνία των Ανθρώπων απ την «Ελέω Θεού» εξουσία και την «Ελέω Θεού Μοναρχία» χύνοντας ποτάμια αίμα για να οδηγηθεί η κοινωνία τη Συνταγματική Μοναρχία πρώτα και συνέχεια τσο Δημοκρατικό Σύνταγμα όπως αυτό της Τριζίνας. Εγινε ακριβώς για να κατοχυρωθούν Συνταγματικά τα Αναφαίτερα φυσικά και κοινωνικό-οικονομικά δικαιώματα των φτωχών και των αδυνάτων «μια και το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής είναι ακόμα είναι ταξικό. Βρίσκεται στο τρίτο ταξικό στάδιο: (Δουλόκτητικό, φεουδαρχική και το σημερινό καπιταλιστικό) Το πιο εκλεπτυσμένο και το πιο ραφινάτο στη μορφή εκμετάλλευσης και αρπαγή, Στην ταξική κοινωνία ο δυνατός δεν έχει ανάγκη το «Σύνταγμα» για να εξασφαλίσει τα όποια δικαιώματα. Αυτά τα κατοχυρώνει με την οικονομική η και τη δύναμη πυρός!!!

Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Επίσης για να είναι ανεπιρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτηση ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα αλλο ενα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει. Αφού και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ανύπαρκτου «Συντάγματος και νόμους λειτουργούσαν»;

Είχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική «Νομιμότητα» οι ελληνικές κυβερνήσει μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Είχε πράγματι, όπως ισχυρίζονταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλαδή ότι στηρίζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίχθηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλαδή στην de facto νομική τους φύση». Με αυστηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει όχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλά και πολλές πράξεις και ενέργειες που πάρθηκαν έπρεπε να είναι και κολάσιμες.

Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχνώντας ή παραβλέποντας, ότι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση».

«Οι κοινωνικές σχέσεις είναι στενά δεμένες με τις παραγωγικές δυνάμεις. Αποκτώντας νέες παραγωγικές δυνάμεις, οι άνθρωποι αλλάζουν τον τρόπο παραγωγής τους και, αλλάζοντας τον τρόπο της παραγωγής τους, τον τρόπο με τον οποίο κερδίζουν τη ζωή τους, αλλάζουν όλες τις κοινωνικές-οικονομικές σχέσεις. Ο Νερό-χειρόμυλος θα σας δώσει και θα δέσει την κοινωνία με τον Φεουδάρχη. Και ο ατμοκίνητος μύλος την κοινωνία με τον βιομηχανικό καπιταλιστή».

Οι άρχουσες τάξεις του Δυτικού αναπτυσσόμενου κόσμου, προκειμένου να διασφαλίσουν την άνεση και το «δικαίωμα» να αρπάζουν ανενόχλητοι τον φυσικό και κοινωνικά παραγόμενο πλούτο των γηγενών και των αποικιακών λαών, χώρισαν την ανθρωπότητα σε πολιτισμένους και βαρβάρους. Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο «Χριστιανικός Δυτικός πολιτισμός», του οποίου πολλά στοιχεία του προέρχονται από τον πολιτισμό των «βαρβάρων» σε αντίθεση με τον υπόλοιπο κόσμο και ειδικά τον Αρχαίο Ελληνικό, δεν δέχεται την διαφορετικότητα. Απορρίπτουν και περιφρονούν τους αρχαίους πολιτισμούς από τους οποίους αντλούν, διαμορφώνουν και στηρίζουν τον δικό τους «Μονό θεϊκό πολιτισμό». Δεν αποδέχονται έστω ισότιμους τους πολιτισμούς και τα μεγαλειώδη επιτεύγματα των λαών της αρχαίας Ανατολής, που είναι απόρροια της συνεργασίας με τη φύση.

Οι πολιτισμοί αφού αναπτύχθηκαν σε διαφορετικές χρονικά εποχές και περιοχές του πλανήτη, ήταν επόμενο οι πορείες να είναι ασύμμετρες. Και είναι ακριβώς αυτή η ασυμμετρία και η διαφορετικότητα που τους διατηρεί ζωντανούς και αλληλό-πλουτίζονται πλουτίζοντας παράλληλα και τον ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ. Από ό,τι φαίνεται αν δεν απαλλαγούν από αυτήν την εγωκεντρική θρησκευτική και εθνικιστική θεώρηση του κόσμου. Μια θρησκευτική και εθνικιστική άποψη δομημένη κατά τέτοιο τρόπο που η ζωή των λαών να ρυθμίζεται από τη Θρησκεία, που σχεδόν σε όλον τον πλανήτη, η Θρησκεία ταυτίζεται πάντα με το κεφάλαιο και το κράτος και επηρεάζει το σύνολο του πολιτισμού. Μια θρησκεία που διακηρύσσει τη νίκη του χριστού-βασιλιά. Που διακηρύσσει πως ό,τι και αν συμβεί στην «Εκκλησία ανήκει η νίκη, στην Εκκλησία η βασιλεία, στην Εκκλησία η παγκόσμια κυριαρχία». Συνεπώς, τιμή σε εκείνους που αγωνίζονται μέχρις εσχάτων για τη σωτηρία της χώρας και του εθνικισμού, που αγωνίζονται μέσα στις πόλεις και τα μικρά, ταπεινά χωριά για τις αιώνιες αξίες, χωρίς τις οποίες δεν θα υπήρχε ούτε κοινωνία ούτε πατρίδα. Τιμή σε εκείνους που, εστω και αν νικήθηκαν πρόσκαιρα από την ανθρώπινη ανοησία, (κομμουνισμός, τρομοκρατία κλπ) δεν χάνουν την πίστη τους στον τελικό θρίαμβο της αιώνιας αλήθειας!

Με την βεβαιότητα αυτή και ενώ η Θρησκεία και τα ιερατεία απέτυχαν παταγωδώς, γίνεται προσπάθεια να εισαχθεί η μετατροπή του χρόνου σε χώρο στη νοησφαιρα και στη δομή της ανθρώπινης πράξης.

Προσπάθεια που δεν είναι μοναδική, είναι όμως πολύ συγκροτημένη με σκοπό τη μετατροπή του παρελθόντος χρόνου σε δρώμενο στις ανθρώπινες σχέσεις και ήθος ή, ακόμα, και σχέσεις δύναμης, άρα κινητοποιούν πολλούς τρόπους θεώρησης και διαχείριση της μνήμης από το επίπεδο του ατομικού βιώματος στο επίπεδο της συλλογικής μνήμης. Αυτή η κοινωνική ασυμμετρία και ο καθοριστικός λόγος της Εκκλησιαστικής εξουσία αποκαλύπτουν το παιχνίδι που υπονομεύουν την καθιερωμένη πολιτισμική πραγματικότητα, και διαφορίζει την κατασκευασμένη κοινωνική τάξη της συλλογικής μνήμης.

Ξάφνιασα πριν από καιρό που κάποιοι γνωστοί και φίλοι όταν με απόλυτο τρόπο υποστήριζα πώς μόνο η πολιτική μπορεί να ξαναδώσει στους ανθρώπους τα εφόδια να ερμηνεύσουν τη ζωή τους, να τους βοηθήσει ώστε να βρουν νόημα στην καθημερινότητα, να τους χωρίσει ενδεχομένως προσωρινά, για να τους ενώσει αργότερα σε κοινούς στόχους και αγώνες. Και όταν αναφέρομαι στην πολιτική εννοώ την πολιτική που μπορεί να εμπνεύσει και όχι να τελματώσει, την πολιτική που δεν εξαντλεί τα οριά της στο πλαίσιο της τεχνικής της εξουσίας και της διαχείρισης της, αλλά αυτήν που είναι εργαλείο μελέτης των προβλημάτων των σύγχρονων κοινωνιών. Την πολιτική που δεν ιστοριολογεί αναπαράγοντας συνταγές ήδη δοκιμασμένες και τις πιο πολλές φορές αποτυχημένες, αλλά αυτή που τολμάει να διορθώνει, να αναθεωρεί (πάντα υπό την έννοια της εκ νέου θεώρησης) και πάνω απ' όλα την πολιτική που βρίσκεται σε διαρκή πόλεμο με τα οικονομικά συμφέροντα της ολιγαρχίας και τη λεγόμενη «ελεύθερη αγορά». Αυτή μόνο η λογική μπορεί να αφυπνίσει τον σημερινό βολεμένο, να του ανοίξει τα μάτια, να τον θυμώσει δημιουργικά και να τον αποσπάσει απ' το βολικό μούδιασμα του παχυλού σε πάχος καναπέ.

Ετσι, δίπλα στη σύγκρουση συμφερόντων για φτηνή εργατική δύναμη, αγορές, πρώτες ύλες- και τα γεωστρατηγικά θέματα θα μας προκύψει εκτός απ' τη σύγκρουση των πολιτισμών αργότερα και του Νερού. Βέβαια η σύγκρουση των πολιτισμών δεν είναι μόνον σήμερα ακόμα πραγματικότητα, όλα όμως τα συστατικά που θα μπορούσαν να μας οδηγήσουν σε αυτήν είναι παρόντα. Και το βασικότερο αυτή η στενή εθνικιστική αντίληψη της Δύσης και με την συναισθηματική απόρριψη του διαφορετικού, αναρωτιέται κανείς, αν είναι σε θέση σήμερα η Δύση να αρχίσει ένα διάλογο σαν ίσος προς ίσion και κυρίως, αν είναι σε θέση να αναγνωρίσει την ισότιμη νομιμότητα των άλλων πολιτισμών, τη λογική τους και, στο όνομα των παγκοσμίων αξιών, να αφήσει να ανθίσουν οι παγκόσμιες αξίες σε όλον τον πλανήτη.

Να απαλλαγή από μια θεώρηση εγωκεντρική που στην αρχαιότητα και ειδικά στην Ελλάδα μέσα απ' τις Αμφικτιονίες οδήγησε σε προσχεδιασμένους ιερούς πολέμους. Οι Ολυμπιακοί αγώνες καθιερώθηκαν γι' αυτό ακριβώς το σκοπό : να σταματήσει εστω και για λίγο ο ιερός αλληλοσπαραγμός. Θεώρηση που στο μεσαίωνα οδήγησε

στις σταυροφορίες, την Ιερά εξέταση και σήμερα θα οδηγήσουν στον Γρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, αν δεν παρθούν τα κατάλληλα μέτρα και αν δεν απαλλαγεί η διεθνής πολιτική απ τον θρησκευτικό και εθνικιστικό φανατισμό και κυρίως, αν δεν αποσυνδεθεί ο θρησκευτικός φανατισμός απ την «αγιαποίηση, την μεταθανάτια ζωή, τον παράδεισο και ο θρησκευτικός εθνικισμός απ τους ήρωες που θυσιάζονται στο όνομά του Θεού και εθνικισμού» Αν δε σταματήσει αυτός ο κατήφορος, πολύ σύντομα θα διαγραφεί η προοπτική ενός εκδικητικού πολέμου, που θα καταλήξει σε ένα πόλεμο πολιτισμών μεταξύ των «καλών» λευκών της Δύσης και της «κακής» σκουρόχρωμης Ανατολής, αυτές οι ασύμμετρες πορείες δεν θα συναντηθούν παρά μόνο στα πεδία των μαχών με οποιαδήποτε έννοια και δικαιολογία.

Ενώ τα πράγματα είναι απλά. Οι ανάγκες των λαών στη σύγχρονη εποχή είναι να διασφαλισθούν η ειρήνη, η δημοκρατία, η αλληλεγγύη, η συνομία, ο πολιτισμός, η παιδεία και μέσω της παιδείας, της τέχνης και της επιστήμης η προσέγγιση των λαών και ειδικά η όσμωση των πολιτισμών κλπ. Η αλαζονεία, η κυριαρχία και η επιβολή της μιάς άποψης οδηγούν στη χειραγώγηση των λαών, στην υποταγή, στη συνέχιση της δουλείας, με την καταστρατήγηση όρων, αρχών, αξιών, ζωής και συνθηκών, που είναι καρπός αγώνων χιλιάδων ετών.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα δε έχουν καν κοιταχθεί. Γεγονότα σημαντικά όπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσας (13 κοριτσιών και 7) στο Παλιό Πρόδρομο Βεροίας, όπου είχαμε επανάληψη της θυσίας του Ζαλόγγου, της Δοβράς, όπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση, οι μάχες της Βέροιας, το Ελευθεροχώρι Πιερίων, των Σερρών, της Καστοριάς της Σιάτιστας και πολλών άλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δε έχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα απ τους Έλληνες ιστορικούς και δυτικοευρωπαίων εμπνευσμένα απ τον ηρωϊσμό και τις θυσίες των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα απ τον απελπισμένο αγώνα η τραγικά μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο πρόδρομος στη Βέροια. Που δυστυχώς δε της αποδίδεται η αντίστοιχη σημασία και αξία του οι πράξη των θυσιασθέντων κοριτσιών

Αν δε παραδεχθούμε την κοινή καταγωγή, ίδια γλώσσα, κοινή θρησκεία, κοινά ήθη και έθιμα και κυρίως την άγρυπνη και φωτεινή συνείδηση της ελληνικότητας, που χαρακτηρίζουν απ τα πανάρχαια χρόνια τους Μακεδόνες, τότε η παράληψη γίνεται ακόμα πιο μεγάλη. Λές και δε άκουσαν τίποτε για τον Μακεδονικό αγώνα ή θεωρούν ότι η απελευθέρωση της Μακεδονίας δε ήταν τίποτε περισσότερο από την προσάρτηση μιας ξένης επαρχίας στην ελληνική επικράτεια. Η

Νεοελληνική ιστορία, ποτέ δεν έκανε πράξη τη ρήση του Κικέρωνα, να δώσει : «Στον καθένα εκείνο που του ανήκει» και ούτε αξιοποίησε τα ανεκτίμητα για την χώρα λόγια του Παύλου Μελά...

Η ιστορία λένε διδάσκει ότι ο λαός που δεν έχει μνήμη, δεν έχει και μέλλον. Και όποιος δεν έχει παρελθόν δεν έχει ιστορία και αντίστροφα. Και όποιος λαός δεν καταγράφει και δεν αναλύει σωστά το παρελθόν μπορεί να του ξανά σταθεί όρθιο μπροστά του: Να το ξανά βιώσει. Για να αποτελέσει όμως μνήμη και μέλλον η ιστορία, πρέπει να είναι η πραγματική-αληθινή ιστορία, έτσι ώστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πηγή στην οποία κάθε νέα γενιά να επιστρέφει, για να εντυφλήσει και να καθοδηγείται απ τη μνήμη για το μέλλον. Αλήθεια για ποια ιστορία μιλάμε; Όταν η ιστορία παραλείπει, υποτιμά και επιλέγει; Όταν απ τον τρόπο που έχει γραφτεί δεν φαίνεται με σαφήνεια, ότι ο αγώνας της μνήμης, είναι αγώνας εναντίον της λήθης. Οτι είναι ο αγώνας της ελευθερίας ενάντια στην τυραννία, τότε αυτή δεν μπορεί να λέγεται ιστορία. Και ας μὴν ξεχνάμε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται και αυτοί που την καταπατούν, διαστρευλώνουν και παραποιούν χάριν άνομων, ανομολόγητων συμφερόντων είναι οι μεγάλοι δολοφόνοι της.

Στη διάρκεια της κατοχής κάτω απ τις γνωστές συνθήκες, ο λαός μας δίπλα στην πλούσια σε αγώνες και θυσίες ιστορία, πρόσθεσε αρκετές αξιοθαύμαστες νέες σελίδες δόξας. Σελίδες δόξας που υμνήθηκαν από πολλούς και κατηγορήθηκαν ή αμφισβητήθηκαν από κάποιους. Δεν άξιζε και ούτε άρμοζε στους Φιλισταίους ιστορικούς αυτό το εθνικό κεφάλαιο, να το αξιολογήσουν με τα δικά τους και μόνο κριτήρια «αρετής και ήθους». Και το ερώτημα που μπαίνει: τί είναι τελικά η Ιστορία; Ερώτημα, στο οποίο το κατοχικό φαινόμενο παρέχει μια εύγλωτη απάντηση ότι και η μετά απελευθερωτική ιστορία γράφτηκε και παρουσιάζεται, όπως ο ρωμαϊκός θεός Ιανός. Με δυο όψεις: τη «λαμπρή» όψη, εκείνη που έχει καταγραφεί στις αφηγηματικές πηγές, οι οποίες «παραδίδουν» το παρελθόν τους στους νεότερους, εκείνη που «βλέπουμε» σήμερα τριγύρω μας και έχει γραφτεί απ τους εκάστοτε νικητές και η άλλη, την «απόσκια όψη», την οποία έγραψαν με κόπο και αίμα οι αγωνιστές και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο παραμένει αθέατη για τους νικητές. Στη κάθε εποχή, με αλλα λόγια στο σήμερα όπως και στο χθές, υπάρχουν μέχρι σήμερα τουλάχιστον οι δύο, αντικειμενικά αντίθετες πραγματικότητες: ο λαμπερός κόσμος των νικητών, ο κόσμος του παλατιού και των αξιωμάτων. Αξιοματικών οφελούμενα στις παντός είδους συνεργασίες και προδοσιές και ο «απόσκιος» κόσμος του αγώνα και της προσφοράς, ο κόσμος της καλύβας.

Ιστορία κατά τον πατέρα της ιστορία Θουκυδίδη και του σύγχρονου στοχασμού Geor Wilhelm Hegel είναι, από τη μιά πλευρά, η ιχνηλάτηση και η καταγραφή των δεδομένων εκείνων που αποτελούν τα ουσιώδη στοιχεία που θεμελιώνουν εκείνες τις διεργασίες στις ανθρώπινες κοινωνίες και παγκόσμια. Διεργασίες, που αποτελούν και

αποκαλούμε «ιστορική εξέλιξη». «Ιστορία» όμως είναι και το πλήθος απ τις εικόνες εκείνες που δεν αντανakλούν παρά μόνο τον υποκειμενισμό εκείνων που τις φιλοτέχνησαν. Είναι οι εικόνες, η προοπτική των οποίων δεν ξεπερνά τον ορίζοντα των προσωπικών και ταξικών συμφερόντων τους.

Το ίδιο έγκλημα διέπραξε και η δικαιοσύνη. Η ελληνική δικαιοσύνη για την οποία η αρχαία ελληνική μυθολογία αναφέρει ότι και οι θεοί του Ολύμπου ακόμα, κατέβαιναν να δικάσουν στα δικαστήρια της αρχαίας Αθήνας. Αυτό λεγόταν για να εξαρθεί το ύψος στο οποίο έπρεπε να βρίσκονται τα αρχαία ελληνικά δικαστήρια. Σε αντίθεση με την αρχαία δικαιοσύνη, η δικαιοσύνη του μεσοπολέμου και ειδικά η μετά απελευθερωτική, συγκρότησε δικαστήρια σκοπιμότητας τα οποία λειτουργούσαν σαν εργαστάσια και έβγαζαν τυποποιημένες αποφάσεις, κατά προτίμηση σε θάνατο και αλλες βαριές ποινές. Κακοποιώντας και δολοφονώντας τους αγωνιστές και η δικαιοσύνη, κηλίδωσε και αυτή όπως και οι Φιλισταίοι ιστορικοί αυτό το εθνικό κεφάλαιο που ακούει στο όνομα Εθνική Αντίσταση και τις Νέες σελίδες δόξας.

Για τους Φιλισταίους ιστορικούς μόνο μια απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους τους ιστοριοδίφες που, ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση και μόνο. Οσο για τους δικαστικούς θα επαναλάβω αυτό που έχω γράψει και σε κάποιο άλλο σημείο ότι : δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί είναι άσπρο και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Και αναρωτιέται κανείς μήπως τελικά οι Έλληνες, παρά την πλούσια και μακράιωνη ιστορία, υποφέρουμε περισσότερο από έλλειψη ιστορικής μνήμης και συνείδησης και λιγότερο από έλλειψη προσέγγισης; Είναι αναγκαίο οι Έλληνες, να τα ξαναβρούμε με την ιστορία και τον εαυτό μας. Μας χρειάζεται. Αλλωστε και ο Χριστός όταν αντίκρισε παρόμοια προβλήματα πήγε στην έρημο για περισυλλογή. Όταν λέω περισυλλογή εννοώ ... *Οι Έλληνες δεν είχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, έχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.*

Όπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και η θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα έχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς είναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίας πάντα τα κακά πάσιν εριζώνται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παρημία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και στου φόβου μπροστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εί ο Θεός μέθ ημών, ουδείς καθ ημών»

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα απ τους Ιεροφάντες είναι δόγματα κλειστά. Είναι μια κάστα μνημένων ανθρώπων σε διάφορα μυστήρια. Είναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη τον «διάβολο» και τα «κακά πνεύματα» και σε συνέχεια τα «θαύματα». Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης ανακάλυψης που ήταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, ότι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, σε αέρα, γή και θάλασσα. Η Θρησκεία δεν μπορούσε να ζήσει στο φώς που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής είχε τον Άνθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ Τον πολιτισμό για τον οποίο η αρχαία μυθολογία αναφέρει ότι και οι θεοί του Ολύμπου κατέβαιναν να δικάσουν για τα τυχόν σφάλματα στα δικαστήρια της Αρχαίας Αθήνας.

Το δικαστικό μας σώμα και ειδικά η ηγεσία του, προκειμένου να λειτουργήσει απερίσπαστη, αφού έστειλε στα σπίτια τους υπερβολικά ευσυνείδητους εισαγγελείς και δικαστές. Και αφού έθαψε σε επαρχιακές θέσεις αυτούς που θα είχαν άποψη, δυστυχώς την ερμήνευσε όπως ακριβώς συνέφερε και εξυπηρετούσε τις προοπτικές, του υπό διαμόρφωση αντί κομμουνιστικού κράτους. Με ελαφριά τη συνείδηση το μετά Δεκεμβριανό δικαστικό κατεστημένο, στελεχωμένο και γαλουχημένο απ τις αλληπάλληλες δικτατορίες και κατοχικά νάματα, ταυτιζόμενο με την προοπτική του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ τον ήθελαν οι Άγγλοι και το 4ο Αυγουστιανό κατεστημένο, και που μετά φανών και λαμπάδων μας το επέβαλαν οι Νέο κατακτητές Άγγλοι, άρπαξαν-πρόσεξαν ιδιαίτερα αυτήν την εκτός κειμένου της συμφωνίας φράση-δήλωση του τότε Πρωθυπουργού Παπανδρέου και αντιστρέφοντας την έννοια ως προς το ποιούς εννοούσε και ευνοούσε, το έκανε σημαία της ενάντια στους Αντιστασιακούς και αδιάκριτα στην Αριστερά

Και το δυστύχημα ήταν ότι το δικαστικό σώμα, όχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της αντί κομμουνιστικής υστερίας, κάλυψε και «νομιμοποίησε» την βασιλο-μεταξική δικτατορία και τις πρωτοφανείς αυθαιρεσίες «Συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις. Τις κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, αλλά το ίδιο αυθαίρετα «νομιμοποίησε» και κάλεψε και τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου κράτους. Ανέχθηκε και το οργανωμένο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτώνες συμμορίες και αυτήν ακόμα τη Δωρική ΑΤΑ. Και το ακόμα πίο χειρότερο τα δικαστήρια αντιμετώπιζαν με μιά ανεξήγητη εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που είχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου.

Ήταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών εναντίον μας, που δε μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τις ελάχιστες φορές που ψευδομάρτυρες τόλμησαν να παρουσιαστούν στο στρατοδικείο και τις βρισιές των πάσις φύσεως απόντων μαρτύρων κατηγορίας και τις

μυθοπλασίες τους για τα δήθεν φοβερά κακουργήματα. Όταν ζηκωνόμασταν και τα καταγγείλουμε σαν επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων που έπρεπε να βρίσκονται στη θέση μας, μας αφαιρούσαν το λόγο. Αν επιμέναμε, μας απαγγέλανε κατηγορία για ασέβεια προς το δικαστήριο. Την ίδια προκατάληψη συναντούσαν και οι συνήγοροι υπεράσπισης.

Τον εμφύλιο πόλεμο, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές οι Ραλληλο-Γονατάσες, με τους πολυάριθμους εθνοϊσμούς και τα «τάγματα ασφαλείας», το Δεκέμβρη, προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβαση και οι Αγγλοι και απ τη Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παράδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν οι εθνοϊσμοί που προϋπήρχαν, οι διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το παλιό Κέντρο, καθώς και η εθνοφυλακή με τις επιλεκτική επιστράτευση των ημετέρων. Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νεοκατακτητές, οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις διορίζονταν και με τη συγκατάθεση και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισαάκ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντήρησαν, τον συνδαύλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που οι Αγγλοι δήλωσαν αδυναμία, να εξοντώσουν τον εσωτερικό «εχθρο» ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικανοί, με το περιβόητο «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» τους στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολυάριθμους στρατιωτικό-πολιτικούς συμβούλους.

Αφού η αστική τάξη, δέχθηκε και έκανε όλες εκείνες τις αιτούμενες απ τους Αμερικανούς παραχωρήσεις και υποχωρήσεις που απαιτεί ένα τέτοιο εγχείρημα, στηριγμένη στις ΗΠΑ, διέσπασε την Αντιστασιακή Λαϊκή Ενότητα, που είχε στην κατοχή την εξουσία και στις 29/8/1949 η πτώση του Γράμμου και του Βίτσι έφεραν τη νίκη. Η νίκη όμως ήταν η νίκη των όπλων και του βιασμού της σκέψης. Και όπως ολοι γνωρίζουμε, δεν υπάρχει πιο εφιαλτικό πράγμα απ το συναίσθημα ότι η σκέψη του ατόμου βιάζεται, ότι μπορούν να τον επιρρεάσουν και να την κατευθύνουν. Δεν ήταν ιδεολογική νίκη. Νίκη αποδεκτή απ τον ηττημένο.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ήταν το μέσω-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό εχθρό. Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνό κάθαρση και θα διασφάλιζε εκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα στάκιζε τη ραχοκοκαλιά, τώρα όχι μόνο του ΚΚΕ όπως το 1936, αλλά ολόκληρης της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ τον βραχνά να αναδειχθεί στα αμέσως επόμενα χρόνια η Αριστερά αξιωματική αντιπολίτευση που ήταν το αλλο ζητούμε του εμφυλίου, έτσι ώστε να υποχρεωθεί να καταφύγει στην 7χρονης

δικτατορίας και τώρα της «αναγνώρισης» προκειμένου να παρατείνει για μερικά ακόμα χρόνια την Αριστερά στη γωνιά.

Όταν όμως η νίκη του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα, έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, το 1958 με καθυστέρηση δεκατρία χρόνια έγινε αξιωματική αντιπολίτευση παρά τον εμφύλιο και την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα το κατεστημένο έκανε εκ νέου τους ισολογισμούς του. Όταν διαπίστωσε ότι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πραξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας και τα όποια σχέδια «Περικλή» το 1961, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανόδου της Αριστεράς, με κίνδυνο στις 5 του Μάη του 1967, αν γινόταν οι προσδιορισμένες για την ημέρα αυτή εκλογές να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες όλες τις δυνάμεις του κατεστημένου, προκειμένου να ανακόψει την πορεία ανόδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Όταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανάσταση συσπείρωσε της Αριστεράς, διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μην φτάνουν πλέον και πάλι όλων μαζί τα κουκιά όπως το 1967 τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του 20ου αιώνα!!!.

Τότε το κατεστημένο θυμίστηκε, πως κάποτε ο λαός, εστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε έναν αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμειναν παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού του αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/85 να «αναγνωρίσει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς όμως και να την καταγράψει και στις δέλτους της ιστορίας σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ένα απ τα πιο αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ. Βέβαια μετά «παραχώρισαν» και στους Αντιστασιακούς, μια μέρα που μπορούν ελεύθερα πλέον και αυτοί να μαζεύονται και να λένε τα δικά τους και πέραν αυτού Ου.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους όσο πικρά και αν είναι. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ένα απλό φιλότιμο! Πολύ περισσότερο στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας και του ανεπανάλυπτου της ζωής, κανένας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη! Όσοι την θυσίασαν και ήταν πολλοί: οι χριστιανοί παλιά με τη βεβαιότητα ότι θα εξασφαλίσουν και την μετά θάνατο επουράνια ζωή αυτοί που αγωνίστηκαν για την εθνική ανεξαρτησία και οι κομμουνιστές, δημοκράτες και προοδευτικοί Άνθρωποι για ένα καλύτερο επί γης κόσμο.

Αλήθεια πως θα μπορούσε κάποιος να ερμηνεύσει αυτήν την δεξιόστροφη διαδρομή κάποιων πρώην Αντιστασιακών που

εντάχθηκαν, άλλοι ψυχή πολλοί και σώματι, στην κεντροδεξιά. Να είναι μόνο η ήττα της Αριστεράς, η ιδεολογική σύγχυση μετά το 1989, οι χαμένες ευκαιρίες, η τρέλα της στιγμής για τη δημοσιότητα ή μήπως είναι η κρυφή γοητεία της εξουσίας, με άλλοθι τις μεταρρυθμίσεις που δεν έγιναν μετά την απελευθέρωση και ειδικά την μεταπολίτευση; Μα και σήμερα ακόμα ο πολιτικός δείκτης είναι στην απορρύθμιση και τα φαινόμενα δεν ενθαρρύνουν απάρνηση του αγώνα και κυρίως προσχώρηση. Να είναι η κόπωση από μια καθημερινή πολιτική δουλειά μερμυγκιού που τα αποτελέσματα της δεν είναι και πάλι σίγουρα; Και η εξήγηση αυτή δεν απαντά στο φαινόμενο.

Και το πιο παράδοξο είναι ότι οι αγωνιστές αυτοί, συνήθως εντάσσονται στο δεξιό άκρο του κέντρου και της Σοσιαλημοκρατίας. Αυτό δεν είναι απόληξη. Και δεν είναι απόληξη γιατί δεν παροπλίστηκαν, δεν πήγαν στο σπίτι αλλά είναι αυτοί που δίνουν μάχες Κεντρο-Δεξιάς εμπροστοφυλακής για λιγότερο δημόσιο, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, για μεγαλύτερα κέρδη και λιγότερο κοινωνικό έλεγχο, για μεγαλύτερη ευελιξία, με δύο λόγια περισσότερη ανασφάλεια στις εργασιακές σχέσεις. Είναι αυτοί που συνηγορούν για λιγότερο κοινωνικό κράτος και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση στην υγεία, την παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση. Είναι αυτοί που με την ανοχή, τη σιωπή, τη συμπαράταξη και αργότερα με την ένταξη επιτρέπουν στο σύστημα να εντάξει στους μηχανισμούς στο παγκόσμιο σύστημα καταστολής και να παίρνει κατά βουλήση αντιλαϊκά μέτρα.

Είναι οι ίδιοι που στον τύπο και τα τηλεοπτικά παράθυρα καυτηριάζουν με σκληρή γλώσσα τις απεργιακές κινητοποιήσεις, τις καταλήψεις και τις πολιτικές διαδηλώσεις, στο όνομα των συγκοινωνιών, των φιλησύχων πολιτών και το δικαίωμα στη εργασία των απεργοσπαστών. Είναι με το Νόμο και την τάξη και θεωρούν αδιασάλευτους τους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης και ουράνια προσταγή και θέληση την αυτοκρατορία των γιάνκιδων. Είναι συνήθως ευαίσθητοι με τους φτωχούς και τους αποκλεισμένους, αλλά δεν τους ενοχλεί ο πλούτος που συσσωρεύεται στον ένα πόλο, ούτε και οι ανισότητες. Πάντα λένε υπήρχαν πλούσιοι και φτωχοί. Είναι βέβαια με την ανάπτυξη, όχι όμως με την ισότητα και την αναδιανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Είναι με την ειρήνη χωρίς να τους ενοχλεί ο πόλεμος και τα αθώα θύματα όταν αυτά συμβάλουν για «καλό σκοπό», την «ασφάλεια», τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη!

Στο δίλημμα «ασφάλεια ή ελευθερία» είναι ανοιχτά με την ασφάλεια και σαν εισαγγελείς, καυτηριάζουν τους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές τους που επιμένουν να ορίζουν σαν πρόταγμα της αριστεράς την κοινωνική ισότητα, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Πολλοί μάλιστα διατυμπανίζουν σαν πολιτικοί προϊστάμενοι του συστήματος ότι πρέπει να «τελειώνουμε με τα παραμύθια της αριστεράς» και ό,τι άλλο θυμίζει αγώνες, σε ζητήματα Δημοκρατίας και Ισονομίας. Αυτά τα θέματα λένε έχουν προπολλού λυθεί κατά την

άποψή τους. Ξεχνώντας ότι η χώρα κυβερνιέται μισό αιώνα και πλέον με σχέδια «περικλής» και με κατασκευασμένους στα μέτρα του διπολισμού εκλογικούς Νόμους, που ως δια μαγείας μετατρέπουν την μειοψηφία σε πλειοψηφία.

Με δυό λόγια λένε να τελειώνουμε με την Αριστερά. Με έναν περίεργο ψυχαναλυτικό τρόπο, απολογούνται σε αόρατα πολιτικά κέντρα για τις παλιές τους ιδέες και δηλώνουν τον απεριόριστο θαυμασμό τους σε κάθε σοβαροφανή αστέρα που υπόσχεται ότι θα σώσει την Ελλάδα απ τους Έλληνες! Αυτό που συμβαίνει με τους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές μας, δεν είναι αποκάλυψη. Είναι προτροπή και υψηλή επιτήρηση. Είναι υπόδειξη απ την πλευρά τους στους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές που εξακολουθούν να ζούν με την ψευδαίσθηση της Αντιστασιακής περιόδου.

Το ίδιο λένε και για την «αναγνώριση» της Εθνικής Αντίστασης. Ο,τι ήταν να γίνει έγινε. Σαν τι άλλο μπορούσε να γίνει και δεν έγινε. Ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε», σκοπό και στόχο είχαν να συμπυκνώσουν ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, σε αυτήν και μόνο την Αντιστασιακή πράξη: Την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου και τον ορισμό την ημέρα αυτή σαν «Εθνική επέτειο». Και για να μην ταραξουν τα λιμνάζοντα νερά και για να μην υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και όχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Σε αυτήν την πράξη και μόνο περιόρισε το έργο της Αντίστασης το κατεστημένο την ιδιόμορφη «αναγνώριση». Ξεχνώντας ότι η Αντίσταση, πρώτο και κύριο μέλημα είχε την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα και ότι υπάρχουν χιλιάδες διαβίου ανάπηροι.

Ο,τι ήταν να γίνει έγινε λένε πολλοί πρώην συναγωνιστές και συνμπολεμιστές. Άρα το κεφάλαιο Αντίσταση έκλεισε! Πως όμως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός που ήταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα; Τον αγώνα που Δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Έκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ τη δυστυχία του λαού και με τη μομφή ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, αλλά τους «έλληνες»! Όταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται εκπτώσεις και αλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΑΞΙΟΙ

ΘΕΣΜΟΙ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Η ηγεσίες της μεταπολεμικής Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας, όπως και της Δικαιοσύνης στάθηκαν θανάσιμα πιστές στον εαυτό τους και τις «άξιες» του αμαρτωλού παρελθόντος τους. Τα θαύματα της Ιεραρχίας της Δικαιοσύνης και της Ορθόδοξου Εκκλησίας, δεν πρόφτεναν να διαδεχθεί το ένα το άλλο, με κυρίαρχα αυτά του Αγίου Ορους και την αποδοχή της αντιβαιλείας απ τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό.

Το πρώτο μέγα θαύμα ήταν η επιστολή που οι σεπτοί θεματοφύλακες του προπυργίου της Ορθόδοξης πίστης του Αγίου Ορους, συνέταξε η ηγεσία των Μονών και έστειλαν «Εξ Ολης Ψυχής Και Καρδίας...» στον σφαγέα των λαών Αδόλφο Χίτλερ, πριν κάν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς. Η σύνταξη της επιστολή αποσπάσματα της οποίας θα παραθέσω άρχισε στις 13/4/1941. ολοκληρώθηκε και στάλθηκε στι 26/4/1941, με το εξής περιεχόμενο:

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, οι προηγούμενες γενιές έζησαν τους «διχασμούς», λιγότερο βέβαια αιματηρούς, που όμως οδήγησαν σε μια μεγάλη εθνική συμφορά και καταστροφές υλικές και κυρίως ηθικές. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ' ολίγον- αν δεν ειχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα-θα ειχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία» Εχουμε συνεπώς εμεις σήμερα κάθε λόγο να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Χωρίς να καταγραφεί ο ειρμός των γεγονότων, η αξιολόγηση τί σήμαινε κατοχή, τις συνέπειες που αυτή μπορούσε να έχει για το λαό και τη χώρα, αν τα γεγονότα δεν εξελίσσονταν όπως εξελίχθηκαν και όποια διαμόρφωση-κατάληξη μπορούσε να έχει η ζωή του λαού, πέρα απ τα ταξικά συμφέροντα και τις επιφανειακές αφορμές και αφορισμούς. Χωρίς να εξακριβωθούν τα πραγματικά αίτια των όσων έγιναν και γιατί έγινε το καθένα απ αυτά έτσι και όχι αλλιώς αποφάνθησαν οι νικητές, ξένοι και ντόπιοι ότι για ό,τι έγινε κατά τη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής την ευθύνη την έχει το ΕΑΜ και οι συμμετέχοντες σε αυτήν. Με βάσει αυτό το σκεπτικό έγραψαν «ιστορία» καταλόγισαν ευθύνες. Αναζήτησαν και συνέλλαβαν τους «εχθρούς» και «εγκληματίες» επιδίκασαν ευθύνες και επέβαλαν ποινές σκληρές. Ποινές αντίστοιχες με το «έγκλημα...»

Όσον αφορά τους φόνους και τα εγκλήματα που βαρύνουν την Αντίσταση κατά την διάρκεια της κατοχής, το ΕΑΜ, κατ επανάληψη εξέφρασε ειλικρινά συληπητήρια και τη λύπη του. Τα αποδοκίμασε από καρδιάς, αν και πολλά ήταν απρόβλεπτα και αναπόφευκτα και αρκετά εκ των πραγμάτων επιβεβλεμένα. Αφορούσαν τους Νενέκους του 1941-44. Και οι Νενέκοι παλιοί και σύγχρονοι δεν έχουν θέση στην ιστορία πολύ περισσότερο στην Ελλάδα.

Η παράταξη του ΕΑΜ, πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τα όποια εγκλήματα διέπραξε κάτω απ τις τότε γνωστές συνθήκες. Και όχι μόνο αυτοί που ήταν συγκυριακά «ένοχοι», αλλά και με ποικίλους τρόπους οι αθώοι, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους ακόμα για πάρα πολλά χρόνια. Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι συλληφθέντες και βασανισθέντες και σε δεκάδες χιλιάδες οι εξόριστοι, Το ίδιο και οι καταδικασμένοι σε βαριές ποινές και σε αρκετές εκατοντάδες αυτοί που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν. Και το πιό τραγικό, πολλοί απ αυτούς που εκτελέστηκαν για «φόνους» συγκεκριμένων ανθρώπων, οι «δολοφονηθέντες» ζούσαν ή και ζούν και σήμερα ακόμα.

Η Αριστερά, όπως γράφω και πιό πάνω, δεν ήταν ποτέ κράτος, Ενώ η Δεξιά και κατά τη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο, αλλά και μετά είχε και ήταν κράτος και εγκλημάτισε παντιοτρόπως: νομίμως και παρανόμως. Είχε όργανα απονομής δικαιοσύνης, Εισαγγελείς, Δικαστές, Αστυνομία, Χωροφυλακή, στρατό και σκότωνα. Πόσοι δεν πήγαν στο απόσπασμα για ενα κουπόνι εράνου ή σαν στρατολόγοι ή τους βρήκαν κάποιο αιχμιρό αντικείμενο ή κάποιο πιστόλι. Πόσοι δεν σκοτώθηκαν με το πρόσχημα «αποπειραθέντες να δραπετεύσουν εφονεύθησαν...

Σχεδόν κάθε πρωί για μερικούς συντρόφους, ήταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν είχε. Οι αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Όπως είναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λεπτά πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, όχι μόνο συμμετείχε, αλλά τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς οτι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο.

Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν το χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.

Ο λόγος και της Εκκλησίας ήταν σαφής και ξεκάθαρος : «Έχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίσημα της αθεΐας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεΐα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Έκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πτιό εύκολα και χωρίς συνέπειες, αφού ήταν και άθεοι.

Όπως η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάλυψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, έτσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγούστου. Πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκλήματα της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγησε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενώ δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.

Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν στην απομόωση) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτήματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ήταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού. Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζωή μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό είναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού». Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-ων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον, που του είχαν αναθέσει

να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας ότι «είναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά άλλα παρόμοια.

Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως είναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λεπτά πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, όχι μόνο συμμετείχε, αλλά τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς ότι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο.

Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν το χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.

Ο λόγος και της Εκκλησίας ήταν σαφής και ξεκάθαρος : «Έχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίσημα της αθεΐας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεΐα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Έκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιο εύκολα και χωρίς συνέπειες, αφού ήταν και άθεοι.

Οπώς η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάληψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, έτσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγούστου. Πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση... τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκληματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η

μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγισε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενώ δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.

Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν στην απομόνωση) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτήματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ήταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού. Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα ότι «τη ζωή μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει ότι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό είναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού». Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-ων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον, που του είχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας ότι «είναι κρίμα ένα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά άλλα παρόμοια.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Επειδή πολλές φορές έχω συσχετίσει ή και ταυτίσει ακόμα τον αγώνα του 21, με αυτόν της Εθνικής Αντίστασης 9141-44, τόσο στο χώρο των επιδιώξεων αλλο τόσο και των αποτελεσμάτων, μα και των συνεπειών των συμμετοχόντων στο αγώνα. Παράδειγμα η καταδίκη εις θάνατον του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα, δυο βασικών συντελεστών του αγώνα.

Ένα από τα βασικά επιχειρήματα των συνεργατών και κυρίως αυτών που ένοπλα πολεμούσαν την Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών ήταν ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές. Την απάντηση τη δίνει ο ίδιος ο εχθρός-κατακτητής, που στα επίσημα αρχεία παραδέχονται, πως δέκα και πλέον επίλεκτες μεραρχίες του χίτλερ, ήταν μόνιμα καθηλωμένες στην κατεχόμενη Ελλάδα αντιμετωπίζοντας την πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αν δεν υπήρχε πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, τότε για πίο λόγο ήταν καθηλωμένες αυτές οι μεραρχίες στη Ελλάδα; Η μήπως τις κρατούσαν καθηλωμένες τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι εθνοϊσμοί; Αυτοί που εξοπλίζονταν και πληρώνονταν απ τους κατακτητές και που στα

πολεμικά τους ανακοινωθέντα με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έλεγαν: « ΕΑΜοκομμουνιστές νεκροί 5, συλληφθέντες 7 και υμέτεροι είς Γερμανός»

Και ενώ οι συνεργάτες των κατακτητών, ένοπλοι και μή, μας είπαν κατά κόρο για πολλά και διάφορα κακά και άσχημα με αποκορύφωμα οτι ο ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, εκείνο που δεν μας είπαν είναι το γεγονός οτι αν δεν είχε δημιουργηθεί η πλειάδα των εθνοϊσμών και τα «Τάγματα Ασφαλείας» και, αν αυτά τα ένοπλα από τους Γερμανούς σώματα δεν πολεμούσαν στο πλευρό τους την Αντίσταση, πόσες ακόμα μεραρχίες θα αποσχολούσε ο Χίτλερ για να κρατήσει υπό κατοχή την Ελλάδα; Αυτόν τον στρατηγικής σημασίας χώρο για την Αφρική και τα πετρέλαια της Μέσης Ασίας; Αλήθεια πόση ανακούφιση θα ένοιωθαν οι συμμαχικοί στρατοί, αν δίπλα στις δέκα τους αποσχολούσαμε και άλλες δέκα μεραρχίες; Σε αυτό το ερώτημα δεν απάντησαν ποτέ.

Και δεν απάντησαν γιατί ξέρουν πως αν υπήρχε ο ΕΛΑΣ θα αρκούσε από ένας δεκανέας Γερμανός σε κάθε πόλη και τη δική τους συμμετοχή θα αρκούσε να κρατήσει την Ελλάδα υπό κατοχή.

Όπως για τους αγωνιστές του 21, το πρόβλημα δεν ήταν οι Τούρκοι αλλά οι συνεργάτες των Τούρκων, οι Νενέκοι συνεργάτες. Αυτοί που γνώριζαν την ανθρωπό-γεωγραφία του χωριού, του μαχαλά, της συνοικίας και της πόλης. Αυτοί που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα και την γεωμορφολογία του χώρου: τα περάσματα, τις κρυψώνες και τα λιμέρια. Και όταν οι Γερμανοί τουφάκιζαν την 1η Μαΐου 1944 στην Καισαριανή τους 200 Ακροναυπλιώτες, που τους πήρανε απ την ανθρωαποθήκη του Χαϊδαριού, οι ταγματασφαλίτες του Μυστρά για να μην υστερήσουν σε «προσφορά» και αγριότητα πιάσανε 100 ΕΑΜίτες και τους τουφέκισαν έτσι ώστε να φανούν ευάρεστοι στους πάτρωνές τους.

Όταν η Επανάσταση του 21, ψυχοραγούσε ο οπλαρχηγός Νενέκος απ την Ηλεία, μαζί με 2,500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραΐμ. Ο Ιμπραΐμ του έδωσε τιμές και οφίτσια. Τον έκανε βοεβόδα της Πελοποννήσου. Για να είναι αρεστός στον Ιμπραΐμ, πίεζε τα χωριά να προσκυνήσουν και οσα δεν συμμορφώνονταν, όχι μόνο τα έκαιγε αλλά σκότωνε και τους κατοίκους των χωριών. Αυτόν ο Κολοκοτρώνης, έβαλε και τον σκότωσαν και με το σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» έκαιγε όσα χωριά προσκύνησαν. Όπως η Επανάσταση του 21 διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο απ την προδοσία του Νενέκου έτσι και ο Αντιστασιακός αγώνας δυνοπαθούσε, απ αυτούς τους λακέδες και τα «ταγματα ασφαλείας». Έκαναν και αυτοί την ίδια δουλειά που έκαναν οι ανθρωποι του Νενέκου. Καίγανε τα χωριά και σκοτώνανε τους Έλληνες και κατά ρποτίμηση ΕΑΜίτες.

Για αυτό το σύνθημα και πολλές άλλες πράξεις, που δεν ήταν ευχάριστες στο κατεστημένο τον Κολοκοτρώνη, το ίδιο και τον στρατηγό Πλαπούτα, τούς πέρασαν απ δίκη και στις 26/5/1834 και τον Κολοκοτρώνη, με ψήφους τρείά κατά δύο τον καταδίκασαν σε θάνατο.

Μια θανατική απόφαση που πάρθηκε όχι μόνο με την ανάμειξη, αλλά και την παρουσία του Υπουργού Δικαιοσύνης και την βίαιη απ τους λογχοφόρους χωροφύλακες, προσαγωγή τους στην αίθουσα Δικαστηρίου, του Δικαστή Τρετσέτη και Πολιζωίζη. Τους δύο που αρνήθηκαν να υπογράψουν την εις θάνατο καταδίκη.

Λέει χαρακτηριστικά ο Συγγραφέας, «ο δε Υπουργός της δικαιοσύνης, εισελθών με τους συν αυτώ, αθεμίτως εις τον ιερόν τούτον της θέμιδος χώρο, ζητεί ν αναγκάσει τους αρνηθέντες δύο Δικαστάς, την υπογραφήν των, να υπογράψωσι την απόφαση των τρειών άλλων, αλλά ούτοι έμμενουν εις την πράξην των της αναβολής σταθεροί, και δεν ηθέλησαν δια κανένα λόγον να υπογράψωσι της πλειοψηφίας την καταδικαστικήν εις θάνατον απόφασιν, οι λόγοι δε, της διαγωγής των αυτής είναι εκτεθειμένοι, εις το τμήμα της απολογίας των την οποίαν κατεχωρήσαμεν εις τα προλεγόμενα της συγγραφής». Και συνεχίζει...

«Αι Δικασταί είναι εις τας έδρας των, ο Επίτροπος εις το βήμα του δημοσίου κατηγορού, ο Υπουργός της Δικαιοσύνης, παρά τα νενομισμένα παρίσταται προς ενίσχυσιν φαίνεται των αποδειλιασάντων της πλειοψηφίας των τριών, εντός πλήθους των λογχοφορούντων χωροφυλάκων επρομήνυε κακούς μελετημένους σκοπούς. Τέσσερες τούτων ίστανται όπιθσεν των καθισμάτων των δύο μη υπογραφόντων την απόφασιν Δικαστών, έχοντες τας λόγχας υπέρ την κεφαλήν και κεκλιμένας προς τους κροτάφους αυτών. Ο Πρόεδρος, όλος κατηφής κρατεί εις τας χείρας του τους οφθαλμούς του κλειστούς εν τούτω αναγιγνώσκει την απόφασιν, του Δικαστηρίου ο Γραμματεύς, αλλά μ όλις ακούεται η λέξις θάνατος, το πλήθος με αγανάκτηση διαμαρτύρεται για αυτήν την φρικτήν αδικία κλπ...»

Υστερα απ την απόφαση, που οι δύο εκλεκτοί δικαστές και αληθινοί πατριώτες αρνήθηκαν να υπογράψουν-σεβόμενοι τις θυσίες και τους αγώνες των πρωτοπόρων αγωνιστών της εθνικής μας λευτεριάς στρατηγών Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα-η ξενόφερτη ανιβασιλεία τους στέλνει να δικαστούν για απείθια στις δικές της εντολές και τα συμφέροντα των ξένων. Οι δύο δικαστές εκφραστές του πνεύματος της δικαστικής δικαιοσύνης, υψώνουν το ανάστημά τους, δεν υποχωρούν ούτε μπροστά στι λόγχες των όπλων-για να παραδειγματίσουν με την πράξη-άρνησή τους αυτή τους δικαστές των επερχόμενων γενεών για το ποιός είναι ο προορισμός τους στην πολιτεία που υπηρετούν-στέλονται να δικαστούν.

Όταν ο δικαστής Τερτσέτης στην αίθουσα του Δικαστηρίου δεχόταν τις κοντακές και τις λόγχες των στρατιωτών μπροστά στο ακροατήριο φώναζε : «Το σώμα μου μπορείτε να το κάμετε όπως θέλετε, μα το στόμα μου, τη συνείδησή μου ποτέ δεν θα μπορέσετε να την παραβιάσετε...».

Και για να αποδείξει, όχι την αθωότητα του, αλλά τον άδικο και εγκληματικό τρόπο με τον οποίο λειτουργούσαν την Δικαιοσύνη οι κρατούντες. Την σκοπιμότητα της δίκης, την προαποφασισμένη καταδίκη, τον τρόπο που τον μεταχειρίστηκαν όντας βασικό παράγοντα

της δίκης στη διάρκεια των ανακρίσεων και κυρίως την ανάμειξη των ξένων και ειδικά της Αγγλίας. Κατά την απολογία του προκειμένου να αποδείξει ότι άδικα τον σέρνουν στα δικαστήρια έφερε το παράδειγμα του Χρηστού που τον δίκασαν, γιατί έφαγε το «μαρούλι χωρίς ξύδι». Οι Δικαστές χαμογέλασαν. «Χαμογελάτε, ώ Δικασταί, αλλα εγώ δεν εγελούσα, ώ συνάδελφοι μου, δεν εγελούσα, μα τον ενδοξότερον των Αγίων, τον Πελοποννήσιον Γρηγόριον, που, πολύτιμη απαρχή εσφάγη εις τον βωμόν της ελληνικής ελευθερίας!

Δεν εγελούσα, οταν αυτός ο Επίτροπος, ο αστυνόμος και ο Υπουργός μ' έσερναν απ' την Πρόνοιαν εις τον Αιγιαλόν, εις το σπίτι του Υπουργού δια να μαρτυρήσω «ποιός μου έκανε την απόφασιν». Σας ομολογώ, άντρες Δικασταί, οτι εσφαλισμένος, εις εναν έρημον Ονδά του Υπουργού, με έτρωγεν η έγνοια του Δουκός Βρολίου. Επειδή, μόλις εξέφρασα οτι την λεγόμενην απόφασιν την ειχα κάμει συμβουλευόμενος μιαν σημείωσιν του Δουκός, είδα ευθύς να αναχωρήσει τούτος ο Επίτροπος και μισό υποπτευόμενος μήν πήγε να κάμει ένταλμα συλλήψεως κατά του Δουκός και μας συγχίσει με την Γαλλία (δικασταί και ακροαταί γελούν). Απίθανον σας φαίνεται εις τέτοιον Επίτροπον ; Και δεν είπες εχθές εις ενα μέρος ώ Επίτροπε, οτι αν μας αθωώσετε, Δικασταί, θα σας κακοφανεί... Τίνος ; Και το προφητικόν δώρον του «Σωτήρος» να είχατε δεν θα μαντεύατε. Θα κακοφανεί... της Αγγλίας!... Αλλα ας ειναι η σιγή του γέλωτος σεβόμενοι τα πνεύματα του κυρίου Προέδρου και ας ιδούμεν ποιά ηταν τα πρόσωπα της δίκης (της φυλλάδας που περιείχε την σαβούραν των παλιογράφων με την οποιάν τον δίκασαν).

Ο Δικαστής ηταν ο Λύκος, ο κατήγορος η Αλεπού και ο εγκαλούμενος ήτω το ευεργετικόν ζών, που απ το όρος των Ελαιών επήγε τον Ιησούν εις την πόλη Ιερουσαλήμ και τα παιδιά, συνοδεύοντες τον Θεόν, έψαλαν «ωσανά κρατώντας λευκά Βάγια εις τα χέρια.». Αλλα τί σχέσιν εχει αυτή η δίκη με τον Επίτροπον ; Φαντάζομαι μήπως ο Επίτροπος επήρε τώρα δια τύπον εντελή κατηγορίας τον τύπον της παλιάς φυλλάδας...

Αν η άρνηση του Τερτσέτη, να υπογράψει την καταδίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα, την τροπή που πήραν τα πράγματα, ώστε από μέλη του Δικαστηρίου, να μετατραπούν σε κατηγορούμενους. Αν οι φοβέρες, οι λόγχεις και οι κάνες των όπλων στον κρόταφό του οταν αρνήθηκε να υπογράψει δήλωση (μετανοίας). Αν ο τρόπος της ανάκρισης για τον σχηματισμό κατηγορητηρίου στον (Οντά) και ο εμπαιγμός του στην αίθουσα του Δικαστηρίου απ τα πιο επίσημα χείλη : Τον Πρόεδρο, τον Επίτροπο και τον ίδιο τον Υπουργό της δικαιοσύνης. Αν η αποκάλυψη αυτόν που ήθελαν την καταδίκη του, (ξένοι-Αγγλοι). Αν αυτά που συνέβησαν σε εναν ανώτατο Δικαστικό λειτουργό σαν τον Τερτσέτη, δεν προκαλούν σε εμάς που έχουμε υποστεί τα πάνδεινα διάφορους συνειρμούς και παραληρισμό με τους όποιους αγωνιστές του 21, που και αυτοί πρώτοι ειχαν την ίδια με εμάς

τύχη, τότε που είναι η διαφορά που πολλοί θα προβάλουν σε αυτόν τον παραληρισμό ;

Μακάρι να είχαμε και εμείς Δικαστές σαν τον Τερτσέτη και Πολυζωΐδη και αρκετούς Δελαπόρτιδες, που θα τόλμησαν τουλάχιστον, όπως ο κ Δελαπόρτας, εστω να εξιστορήσουν τον λόγο για τον οποίο γίνονταν οι συλλήψεις, τον τρόπο που γίνονταν οι ανακρίσεις, τον τρόπο που λειτουργούσαν τα έκτακτα στρατοδικεία την συμπεριφορά της έδρας και κυρίως τις βαριές καταδικαστικές χωρίς δίκη ποινές. Να εξιστορήσουν με πόση άνεση και ευκολία, η έδρα χωρίς την παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με μόνη την έκθεση του επαγγελματία χαφιέ ή του εξαγορασμένου, με ποικίλους τρόπους καταδότη ή του χωροφύλακα, έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα ή ισόβια στα μεσαιωνικά κάτεργα ή αν αθωνώνονταν στα ξερονήσια και την Μακρόνησο.

Οποιοσ έτυχε να παρακολουθήσει στα ξόδια των συγγενών και φίλων την νεκρώσιμη ακολουθία, θα διαπίστωσε με πόνο καρδιάς την ταπείνωση και το βαθμό που η Εκκλησία, μηδενίζει την αξία της ζωής με το κείμενο της απολουθείας : «πάντα σκιάς ασθενέσθερα, πάντα απατηλότερα. Επεθμών γάρ ο θάνατος πάντα ταύτα εξαφάνισεν» Ξεχνώντας ή παραβλέποντας η Εκκλησία με πόση χαρά και τριφερότητα χαίρονταν την μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη ζωή ο αποθανών εν ζωή που καθημερινά έστελνε το δικό μήνυμα αισιοδοξίας. Αυτή η προσπάθεια, η συμβολή και το έργο όσο μικρό και αν είναι, καμιά δύναμη δεν μπορεί να την εξαφανίσει. Ούτε με το θάνατο όπως το θέλει η Εκκλησία. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι που θα μένουν; Μα που αλλου, πέρα απ τους κόσμους που δημιουργεί ο Νούς; Στο θέμα αυτό πολύ εύστοχα ο Παρμενίδης, δύομισι χιλιάδες χρόνια πριν απ τη δική μας εποχή, είχε πεί: «Προσέξτε, πως, με τη δύναμη του Νού τα απόντα, με σιγουριά γίνονται παρόντα».

Ξέρω πως και αυτή μου η άποψη για αρκετούς θα είναι εξ ίσου ή και μεγαλύτερη ενόχληση, καθώς και με τη Θρησκεία όπως και με τη δικαιοσύνη συγχέεται η εύλογη ευαισθησία της θρησκευτικής συνείδησης με την καθόλου αυτονόητη θέση της Εκκλησίας μέσα στην καθημερινή πραγματικότητα. Ομως είτε το θέλουμε είτε όχι η ρεαλιστική προσέγγιση των κοινωνικών προβλημάτων, πειθαναγκάζει στην παραδοχή ότι οι εξουσιαστικοί ανταγωνισμοί, δεν χαρακτηρίζουν μόνο την πολιτική και την οικονομική αντιπαλότητα. Είναι εξ ίσου εγγενείς και έντονοι και σε χώρους όπου η απαίτηση για λογική συνέπεια θα ανέμενε, ανυπόκριτα να έχουν αποστρέψει το πρόσωπο από τις μηχανορραφίες και τις υπόγειες διαδρομές, τις οποίες διαδρομές κινητοποιεί ο ασίγαστος πόθος για εξουσιαστική αναρρίχηση. Ο Δεσπότης να γίνει Αρχιεπίσκοπος, ο Αρχιεπίσκοπος Εθνάρχης και γιατί όχι αντιβασιλιάς, ο πως έγινε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΠΟΙΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ

Από οσους επέζησαν εκείνης της λαίλαπας, πολλοί συνεχίζουν τον αγώνα για την υπεράσπιση, κατοχύρωση και ολοκλήρωση της νίκης κατά του φασισμού και την πραγμάτωση των ιδεών και των ιδανικών που γέννησε η Αντίσταση. Άλλοι επαναπαύθηκαν στις τότε δάφνες. Καινούριες εμπειρίες ήρθαν να επικαλύψουν τις παλιές. Πολλοί είναι αυτοί που μπορεί κάπου-κάπου να σκέφτονται, όπως ο Γκαίτε, με θλιμμένη περηφάνια : «Υπήρξα κάποτε άνθρωπος, δηλαδή Μαχητής» και μερικοί λένε «ευτυχώς που δεν νικήσαμε, γιατί αν νικούσαμε θα είχαμε γίνει και εμείς Αλβανία», ελάχιστοι δυστυχώς δραχμοποιώντας τον αγώνα, πέρασαν στην αντίπερα όχθη.

Όμως την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας. Ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με την αλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μιά αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριας δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε από τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινρθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ήταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Ανεξέλεκτη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει τα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω απο ένα ιδιότυπο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας της Αμερικής και στην πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ

ΕΤΣ ΚΑΙ ΤΩΡΑΑ

ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΔΕΝ ΤΗΣ ΦΤΑΝΟΥΝ ΤΑ ΚΟΥΚΙΑ ΤΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΑΝΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ.

Η πρόσδεση και η εξάρτηση από ξένους, καθώς και αντιγραφή λέξεων προτύπων και ειδικά στα Σαξωνικά πρότυπα εφαρμογής, δεν είναι σημερινό φαινόμενο. Ελκουν την καταγωγή τους από το 21. Η δε δεξιά που ελεώ Θεού και Μοναρχίας που θεωρεί τον εαυτό της κληρονόμο της Απελευθερωμένης Ελλάδας, για να μη βάλει σε κίνδυνο της λαβές της εξουσίας. Μια εξουσία που κατέχει έκτοτε, είτε βρίσκεται στην εξουσία είτε στην Αντιπολίτευση.

Οι κεντροί, οι κεντοαριστεροί, οι σοσιάλ-δημοκράτες και αρκετοί που συμμετείχαν στην Αντίσταση με την αναγνώριση της σε «εισαγωγικά» της ΕΑΜικής Εθνικής «Αντίστασης» είναι τώρα και αυτοί που αποτελούν την κεντρό-Αριστερα. Είναι αυτοί που πάντα έκαναν μα και εξακολουθούν να κάνουν τις ποιο «Βρόμικες» δουλείες του λαού και της χώρας, μεταγγίζοντας Κεντρώο αίμα στη δεξιά για τη διάσωση του συστήματος, ήταν αυτοί που όταν είχε αναρίθμητες ελλείψεις η δεξιά που εκπροσωπούσε το σύστημα ή έπαιρνε κορυφαίες αποφάσεις προς την αντιδραστική κατεύθυνση εξασφάλιζε τις αντίστοιχες μεταγραφές από το Κέντρο: Αβέρωφ, Τσάτσος, Μητσοτάκης και πολλούς άλλους. Έτσι το άλλοθι της «προοδευτικής» ταυτότητας αποτελούσε σε μεγάλο βαθμό «εχαιίγγιο» και εργαλείο εκτόνωσης και χειραγώγησης των κοινωνικών αντιδράσεων για το σύστημα και αντίστροφα.

Ο κ Σαμαράς για να στηρίξει προς την σωστή κατεύθυνση τις καταμόνας οργανωμένες «εκτονωτικές χειραγωγημένες» κινητοποιήσεις του 1910 και σε συνέχεια και ειδικά τις 5-7 Γενικές Απεργίες της ΓΕΣΕ, να κάνει γενικές Απεργίες χωρίς αιτήματα () εξευτελίζονταν με αυτό τον τρόπο την έννοια της ΓΕΝΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ και της ΑΔΕΔΗ, είπε εκείνες τις δυο αλληλέγγυες φράσεις: «Αν ήταν η δεξιά στην κυβέρνηση η Αθήνα και οι άλλες πόλεις της Ελλάδας θα είχαν γίνει μπάχαλο» Για ποιο λόγο άραγε. Για να ανατρέψουν τη Δεξιά;

Μα η Δεξιά δεν ανατρέπεται, δεν κατανέμετε. Η δεξιά πριν φτάσουν τα πράγματα στα δύσκολα ψηφίζει τους αντίστοιχους Νόμους, φεύγει από την εξουσία όπως του 2009 και αναθέτει την εφαρμογή στην Κεντρό αριστερά και αφού η Κεντρό-Αριστερά ψηφίσει τους αντίστοιχους κατά παραγγελία Νόμους επανέρχεται αναβαπτισμένη με νέο όνομα η δεξιά... Αυτό θα πεί συγγενωνούντα δοχεία και το ένα πλένει το άλλο και τα δυο μαζί το διπολικό διαπλεκόμενο σύστημα διακυβέρνησης. Όλα αυτά βέβαια έχουν γίνει τα ζήσαμε κατ' επανάληψη και όσες φορές χρειάστηκε τα υποστήκαμε. Και να που τώρα με την κατά επειγόντος αλλαγή γραμμής και από αντί Μηνιακός ο κ Σαμαράς υπέρ ψήφισε το 10 και στήριξε τα κατάπτυστα από τα 18 άρθρα του Μνημονίου, που αφορούσαν τους μισθούς, τις συντάξεις και τα δικαιώματα των συνταξιούχων.

Μα και η Βάσω Παπαντρέου, που ενώ σαν Πρόεδρος της Επιτροπής έλεγε τα εργασιακά έλεγε ότι «Νομοθετούμε ζούγκλα», υπέρ ψήφισε όμως το Μονοσχέδιο της που δεν ήταν τίποτε άλλο από Ζούλα. Το ίδιο έκανε και Υπουργός Εργασίας κ Κατσιλή, όταν συζητούσαν το Εργατικό λες και αναφρόταν σε μια άλλη κυβέρνηση. ή

σε μια άλλη «Τρόικα» και όχι με αυτήν που είχε υποθηκεύσει την Εθνική Ανεξαρτησία; Φαίνεται πως στο ΠΑΣΚ εκτός από την κ Σακοράφα, παππαρήστου και όσοι προηγήθηκαν αυτών, διανύουν στάδιο ωρίμανσης...

Μαζί τους και αυτοί που εγκατάληψαν τις ρίζες του: Όπως η , ο Μίμης Αντρουλάκης Μαρία Δαμανάκη, που ενώ γνώριζαν πως Πάπουν προς Πάπουν τους Παπανδρέου που όχι μόνο επέτρεψαν, αλλά και βοήθησαν πολύπλευρα τους Αγγλους να επέμβουν τον Δεκέμβρ του 1944 από Αέρα, Γη και Θάλασσα με σκοπό να δολοφονήσουν τον Συλίβδην τον Ελληνικό λαό και ο σοσιαλιστής Ανδρέας μετά την της Δικτατορίας των συνταγματαρχών και την σε «Εισαγωγικά» αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, τα Αριστερά συνθήματα και τους σπαραγμένη από των 30 «Πέτρινων χρόνων αριστερά και την αποπολιτικοποίησε τα συνδικάτα και την παιδεία, Και με τα συνθήματα : «Ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει ΔΕΞΙΑ» και η «Δεξιά στο Χρονοντούλαπο», και «έξω οι Βάσεις» και τα πυρηνικά από την Ελλάδα» και ο λαός στην «εξουσία». Ο ίδιος εκτός του ότι αθέτησε τις υποσχέσεις ενώ παράλληλα, διαπραγματεύθηκε και υπέγραψε την παραμονή των Αμερικανικών βάσεων και των πυρηνικών που υπάρχουν ίσως ακόμα στη χώρα μας...

Το ίδιο και ο σημερινός Πρωθυπουργός Γεώργιος Παπανδρέου, που Μίμης Αντρουλάκης που εκθείασε τα προσόντα του αποκαλώντας τον σωτήρα της Ελλάδας σαν υπουργός της επί εικοσαετίας κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, δεν είναι μικρότερες και λιγότερες οι ευθύνες για το 'ότι οδηγήθηκε η χώρα στο ΔΝΤ.

Και επειδή δεν μπορείς να λες ότι θέλεις και σου αρέσει. Υπάρχουν τα γεγονότα που επιβεβαιώνουν κάποια πράγματα που για λόγους μεταφυσικούς; ίσως δεν άλλαξαν σε τίποτε, με τίποτε και ποτέ. Και πολλά πράγματα, που δεν τα συζητήσαμε ποτέ: "όπως πχ η Ελληνό-Ελληνική κατοχή που ήταν τρις χειρότερη από την ξενική χωρίς αυτό να σημαίνει σε αυτό δεν συνέβαλε ή δεν επέτρεψε σε μερικούς ή δεν τους ωθούσαν κίολα να υπερβούν σε ζήλο τους ίδιους τους κατακτητές.

Ένα τραγικό για την Ελλάδα γεγονός που αποτέλεσε την υποδομή για ό,τι συνέβει μετά απελευθερωτικά, μα και «κεφάλαιο» για την μεταπολίτευση. Καθώς και το γεγονός ότι όσες φορές υπήρξε κάποια διάσπαση στη δεξιά παλιά το Κέντρο και η Κεντρο-αριστερα, ήταν αυτή που κάλυπται τα όποια ΚΕΝΑ με αποστασίες και αλλαγή κόμματος

Η ιστορική πραγματικότητα μας παρέχει τεκμεριώσει και ακλόνητα στοιχεία όχι βέβαια πως η δεξιά συμπεριφέρονταν πιο «πολιτισμένα» αναμφίβολα. Όμως όταν επρόκειτο να παρθούν σημαντικές για το καθεστώς και το σύστημα αποφάσεις προς αντιδραστική κατεύθυνση. Τότε εκτός από τις κομματικές μετατάξεις Κεντρώων για να καλυφθούν τα όποια ΚΕΝΑ της δεξιάς, όπως μι πλειάδα το 1952 που οδήγησε τον Συναγερμό του στατηγού Παπάγου στην εξουσία και άφησε εκτός βουλής τον ίδιο τον Πλαστήρα που ψήφισε με υπόδειξη του Αμερικανού πρεσβευτή κ Πιούρι Φόϊ το πλειοψηφικό σύστημα. Οι

Κεντρό-αριστεροί και οι Σοσιαλιστές που αναλαμβάνει πάντα ανέλαβαν και τώρα δια της «Τρόικας» και του ΔΝΤ να οδηγήσουν αυτοί και μας ρδήγησε η δεξιά τη χώρα στον Μεσαίωνα, στερώντας της σε συνέχεια και την Εθνική Ανεξαρτησία.

Και ενώ στην Κεντρό-αριστερά συμβαίνουν αυτά στη δεξιά τα πάντα μένουν σταθερά και αμετάκλητα και όταν ακόμα υπάρχει διάσπαση. Οι της «Αοιξης», δεν πήγαν στο Κέντρο, επέστρεψαν στο «Μαντρί» κατά τη ρήση του Κεντρώου Αβέρωφ, όπως επέστρεψε και ο αποστάτης Σαμαράς: Κούρνιασαν εκεί στο Μαντρί και μάλιστα αφού του έγινε η αποκάθαρση έγινε και αρχηγός της ΝΔ.

Ετσι λοιπόν ως δια μαγείας: «Νάτην πετιέται» και έρχεται αποκαρραμμένη η δεξιά: Λευκή και αμόλυπτη περιστέρα, χωρίς να νοιώθει την παραμικρή ευθύνη για το παρελθόν, τις δικτατορίες, την κατοχή και τη συνεργασία. Οι φύλαρχοι ποτέ δεν ζητούν συγνώμη από τους... Ιθαγενείς

Και κάτι ακόμα εξ' ίσου σοβαρό που δεν συζητήσαμε ποτέ: Οι βουλευτές και τα στελέχη που κατά καιρούς για συγκεκριμένους λόγους την Κεντρό-αριστερά και πάνε στη δεξιά εκεί αφορμειώνονται από τη δεξιά, ενώ αντίθετα και όταν ακόμη φήγουμ κάποιοι από την δεξιά όπως η «ΑΝΟΙΞΗ» με τον Σαμαρά παλιά και τον κ Αυραμόπουλο κλπ πρόσφατα, δεν πάνε στο Κέντρο ή την Κεντρό-αριστερά; Περιμένουν στο μαντρί μέχρις ότου έρθει το πλήρωμα του χρόνου για να επανέλθουν και μάλιστα σε θέσεις κλειδιά στο κρατικό μηχανισμό αν δεν ξανά εκλεγούν Βουλευτές. Και ενώ αυτή είναι η συμπεριφορά της δεξιάς στο χώρο του ΠΑΣΟΚ συμβαίνει το αντίθετο. Και όταν ακόμα καθαρόαιμοι αριστεροί εγκαταλύψουν τις ρίζες τους και ενταχτούν στο ΠΑΣΟΚ είναι το πολύ πολύ για μια χρήση. Παραδείγματα πολλά... Πως στην Ελλάδα οι Κεντρό αριστεροί πάντα κάνουν τις ΒΡΟΜΙΚΕΣ ΔΟΥΛΙΕΣ ,

Ο φιλελεύθερος Βενιζέλος εκτός του ότι έκαψε τη μεγάλη ΙΔΕΑ , το 22 που την εμπνεύστηκαν οι Αγωνιστές του 21 με εκείνη τη ρήση του Ρήγα: Να πάμε ως το Μπόζναμ και την Αραπιά. ο κίνημα του Καλέργη και του 1935 και η δεξιά έκανε την εκ καθάρισι του στρατού από τα όποια Δημοκρατικά στοιχεία, ώστε να είναι ποιο εύκολη η επιβολή της Αγγλικής κοπής φασιστικού τύπου όμως Βασιλό-Ματαξικής και Νομοθέτησε το «Ιδιώνημο. Ήταν αυτός που έισε τον Καλέργη να δεχθεί να παραμεί η Βασιλεία στην Ελλάδα»

Βέβαια από μια άποψη έχουν δίκαιο. Μπορεί ο Ρήγας να αγωνιζόταν να αναστήσει από την τέφρα την υπόδουλη Ελλάδα και ο Καποδίστριας, να την εδραίωσε σε κρατική οντότητα. Ο Βενιζέλος όμως αγωνιζόταν να διατηρηθεί το σύστημα. Και το σύστημα ξέρει να ανταμοίβη τους «Εθνικούςαγωνιστές» του και όταν ακόμα του κάνουν και μερικές τσαλαμπουργιές, πχ το 22. Είναι κρίσιμο να θυμόμαστε, να ιεραρχούμε και να τιμούμε ισάξια του αγώνες και την προσφορά του καθένα.

Ο Γεώργιος Παπανδρέου χειρίστηκε τα δεκεμβριανά, με στόχο να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο αφού αυτό ήθελαν να πετύχουν οι Άγγλοι. Αυτός ήταν άλλωστε ο ρόλος που ανέθεσαν όταν τον έκαναν Πρωθυπουργό. Επί Κενό αριστερού Πρωθυπουργό Θεμ Σοφούλητον Σεπτέμβριο του 1947, με την κατάπτυστη για την αποδοχή της Πρωθυπουργίας έκανε αποδεκτό το «Σχέδιο Τρούμαν» και έγινε δεκτός ο στρατηγός Βάν Φλιτ από τον Παναγιώτη Κανελόπουλλο Υπουργό των στρατιωτικών της κυβέρνησης Σοφούλη με το αντίστοιχο κατάπτυστο δείχνονταν τον Ελληνικό στρατό: Στρατηγέ : Ίδου ο στρατός σας. Ένα στρατό που έντυναν έτρεφαν, πόδεναν και εξόπλιζαν με σκοπό και στόχο ο Εμφύλιος και η στρατιωτική ήττα της ΕΑΜικής Αντίστασης. Το ίδιο έγινε δεκτός και ο υπέρ κυβερνήτης πρεσβευτή κ Πιούρι Φοϊ, ο Γρέντη και οι βόβμες Ναπάλμ, που κατέκαιγαν τα χωρία μαζί με τους κατοίκους στον εμφύλιο που οδήγησαν στην ήττα του Δημοκρατικού στρατού Ελλάδας.

Κεντρώος ήταν και ο Σοφοκλής Βενιζέλος, που έστηλε τον ελληνικό στατο στη Κορέα. Κεντρώος ήταν και ο Νικόλαος Πλαστήρας που έστειλε τον Νίκο Μπελογιάννη, τον Μπάτση και τους συγκατηγορούμενους που έγραψε το βιβλίο η «Βαριά Βιομηχανία» στην μετά πολεμική Ελλάδα. Σοσιαλιστής ήταν και ο Ηλίας Τσιριμόκος, που έγινε βασιλικός στα Ιουλιανά και ο Αντρέας Παπανδρέου που Νομοθέτησε το περίφημο «άρθρο 24» που κατέργησε κάθε έννοια συνδικαλιστικής Ελευθερίας. Αυτά είναι μόνο μερικά ενδεικτικά παραδείγματα του Πίνακα της Κεντρό- αριστερης ΝΡΟΠΗΣ.

Βέβαι, με τις δημοκρατικές και Κεντρό-αριστερες δυνάμεις δεν γίνονται μόνο στην Ελλάδα οι Βρομοδουλιές, αλλά και σε άλλες χώρες: "όπως στις ΗΠΑ, την Αγγλία και αλού Για όποιοω έχει ξεκινήσει από τα μικρά του χρόνια και κουβαλά στην πλάτη τουτου 93 χρόνια θυμάται, ότι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και ειδικά στη διάρκεια του ψυχρού πολέμου οι Ρώσοι όχι βέβαια ότι θεωρούσαν ποιο εχέγγυους τους Ρεμπουπλικά, αλλά επειδή γνώριζαν ότι εκεί τις λαβές της Εξουσίας τις κρατού πάντα οι δεξιοί και ότι αυτοί έπαιρναν πάντα τις μεγάλες για τη χώρα αποφάσεις: Όπως τα πχ τα πυρηνικά όπλα , το μέγεθος των εξοπλισμών και την καταστροφή μέρους των πυράβλων κλπ, ποτέ δ εν υπέγραφαν κάποια συμφωνία με τους δημοκρατικούς.

Οι δε Ρεμπουπλικάνοι την υπέργαφαν με την προϋπόθεση , ότι αν η συμφωνία θα πάψει να τους συμφέρε, όχι μόνο με τους Ρώσους , αλλά και όποια άλλη συμφωνιάέχουν υπογράψει οι δεξιοί Ρεμπουπλικάνοι και δεν τους συμφέρει ποια. Στις επόμενες εκλογές που θα έρθουν οι δημοκρατικοί, θα βρουν τον τρόπο τον τρόπο να κάνουν την ΒΡΟΜΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ. Να την ανακαλέσουν ή να κάνουν διάφορες τροποποιήεις, ώστε να απαλλαγούν από τις όποιες ευθύνες την συντηρητικά δεξια. Η συντηρητική δεξιάπου είναι ο φύλακας άγγελος του καθεστώτος πρέπει να μείνει άσπιλη και αμόλυνη.. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με την Αγγλία με τους Τόριδες και τους εκάστοτε εργατικούς, μα και την στη

χώρα μας με τη δεξιά και το δημοκρατικό Κέντρο παλιά και την Κεντρό-αριστερά τώρα.

Και επειδή η δική μας άρχουσα τάξη δεν έχει δική της κουλτούρα και πάντα αντιγράφει κατά προτίμηση Σαξωνικής προέλευσης Παλιά ήταν τα δυναμικά στηρίγματα της εξουσίας (το Παλάτι, ο συμμαχικός παράγον κλπ) που επέλεγαν τους Κεντρώους για να υπάρχει και η επίφαση και τώρα τους Κεντρό-αριστερούς και τους Σοσιαλιστές για να ξεπεράνουν κάθε φορά τα δύσκολα...

Και τώρα ποια μετά την μεταπολίτευση , τα αναλαμβάνουν μόνοι τους. Επιδεικνύοντας μάλιστα και περιπτώσει υπέρμετρου ζήλου

Βεροια Κογίας Νίκος

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΔΗΜΟΣΙΟ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ